

LIDOVÁ KONZERVATOŘ
A MÚZICKÁ ŠKOLA
OSTRAVA

příspěvková organizace

Kouzelná dáma v nejlepších letech

Šedesát let Lidové konzervatoře v Ostravě

1957–2017

Publikace vychází k 60. výročí vzniku ostravské Lidové konzervatoře, která je součástí Lidové konzervatoře a Múzické školy, příspěvkové organizace. Vychází díky finančnímu příspěví statutárního města Ostravy

OSTRAVA!!!

Rouzelná dáma v nejlepších letech

Mohli bychom začít stroze a chladně – letos je tomu právě 60 let, co vznikla v Ostravě Lidová konzervatoř. Ale přineste dámě v nejlepším věku místo nádherné kytice hromadu dat a obecných frází. Zkusme to tedy jinak:

Už šedesát let je tu s námi. Nádherné dítě Ostravy, zrozené z naděje, entuziasmu a lásky k umění. A po celých těch šedesát let rozdávala inspiraci, touhu poznávat, radost z tvorby a tvoření. A především od samého počátku vedla své žáky k objevování krásy – krásy vně i krásy v nás. Neboť jsme to my, kdo tvoříme svůj život, a život je umění. Lidová konzervatoř rovných šedesát let vede své posluchače k tomu pozitivnímu, co všichni ke svému životu potřebujeme a co nám pomáhá ve zmatku, shonu a spěchu. Pojdte se spolu s námi projít minulostí této jedinečné školy, nahlédnout do její současnosti a představit si plány do budoucna.

Mezníky historie

Lidové konzervatoře a Múžické školy

- **září 1957** – Lidová konzervatoř zahajuje činnost při tehdejším ostravském Krajském domě osvěty; nejdříve v hudebním, později v tanečním, dramatickém a nakonec v oboru výtvarném, zahájena je i výuka fotografie
- **1960–1970** – období organizačních zmatků a existenčních nejistot, během nichž Lidová konzervatoř přežila všechny „reorganizace“, jimiž musela v tomto období projít
- **1970** – škola se dostala pod Městské osvětové středisko, později Městské kulturní středisko
- **červenec 1991** – na základě rozhodnutí zastupitelstva města Ostravy je zakládací listinou zřízena samostatná příspěvková organizace Lidová konzervatoř v Ostravě, jejíž nedílnou součástí je Dětská múžická škola, která zahájila činnost 8. září 1991. Lidová konzervatoř získává stálé sídlo ve Wattově ulici v Ostravě-Prívóze a Dětská múžická škola v Hynaisově ulici v Ostravě-Mariánských Horách
- **září 1994** – Dětská múžická škola zahajuje činnost v rekonstruované budově v Nivnické ulici v Ostravě-Mariánských Horách
- **2001** – Lidová konzervatoř otevírá třetí objekt pro výtvarný a dramatický obor v Kosmově ulici
- **2005** – přístavba budovy Múžické školy v Nivnické ulici
- **2010** – založení výstavní Galerie Camera v budově ředitelství ve Wattově ulici
- **2010–2011** – generální rekonstrukce školní budovy v Kosmově ulici
- **2011** – generální rekonstrukce budovy ředitelství ve Wattově ulici, včetně restaurátorských prací
- **2012** – vydání odborné studie PhDr. Jiřího Čecha, Ph.D., Průniky hudby a výtvarného umění k 55. výročí založení Lidové konzervatoře

Vedoucí pracovníci a ředitelé

Lidové konzervatoře 1957–2017:

Jaroslav Dvorský	1957–1964
Inge Vysloužilová	1964–1965
Jaroslav Foltýn	1965–1967
Inge Vysloužilová	1967–1992
Oldřich Korpas	1992–2009
Miloslava Soukupová	2009–současnost

Vážené dámy, vážení pánové, milí přátelé, letošní rok je pro Ostravu významný nejen oslavou již 750leté historie města, ale také šedesátým výročím založení naší ostravské Lidové konzervatoře. Svým charakterem a posláním naprosto výjimečné instituce, která se před téměř třiceti lety stala příspěvkovou organizací statutárního města Ostravy.

Za dobu svého trvání získala věhlas a prestiž svojí prokazatelnou kvalitou a stále se rozšiřujícím spektrem aktivit, z nichž za zřejmě nejvýznamnější považuji zřízení jedinečné Múzické školy, která dala šanci na umělecké vzdělání také dětem se zdravotními handicapy. Trvalý zájem o toto vzdělání, ať už v hudebním, pěveckém, nebo tanečním odvětví, potvrzuje, že Lidová konzervatoř si po právu zaslouží značné uznání, a je důkazem, že její existence je významnou přidanou hodnotou pro ostravskou kulturně vzdělávací scénu.

Velmi si vážím práce předešlých i stávajících pedagogů, kteří vždy vytvářejí duši školy, a je zcela bez pochyby, že Lidová konzervatoř měla a má velké štěstí na zaměstnance a pedagogy, kteří vkládají do své práce nejen své schopnosti, ale i své srdce a daří se jim udržovat její vysoký umělecký status.

Lidové konzervatoři bych do dalších let rád popřál především mnoho spokojených studentů, kterým zdejší vzdělání přinese osobní radost, a zároveň se těším, že svým umem pak dokáží potěšit i mnohé kolem sebe.

Ing. Zbyněk Pražák, Ph.D., náměstek primátora

Lidová konzervatoř a Múzická škola jsou pro mne neodmyslitelně spjaty nejen s životem milovaného města, ale také s lidmi, z nichž mnohé nazývám svými přáteli již dlouhá léta. A jsou to zejména oni, kteří získali této instituci takový respekt. Především Miluška Soukupová, která je nenapodobitelnou kombinací přísného a nesmírně úspěšného pedagoga a odborníka a člověka se zlatým srdcem. Díky ní a jejímu talentu a oddanému přístupu, který k ní přitahuje podobně zapálené a kvalitní odborníky, je dnes Lidová konzervatoř tím stánkem kultury, na který je Ostrava pyšná.

Mgr. Marcela Mrózková Heříková, členka rady města

Vážení čtenáři, přátelé a příznivci, vítáme Vás!

Právě jste otevřeli jubilejní publikaci, kterou vydává Lidová konzervatoř a Múžická škola v Ostravě k 60. výročí své působnosti na území města. Pojdme společně nahlédnout do jedinečného příběhu umělecké instituce, která dokázala v průběhu času měnit věci kolem nás, ale i v nás samých. Stává se totiž, že někdy o zajímavých, ba dosti důležitých věcech ani nevíme.

Zachytit na několika stránkách šedesát let složitého, někdy skoro bezvýhodného, ale také svezpě dynamičkého života jedné školy, je velmi odvážný počin. Zda se nám to povedlo, posoudíte sami. Jen velice okrajově, pro pořádek, zmíním dva historické mezníky, které měly zásadní význam v životě naší instituce.

Vše začalo na sklonku padesátých let minulého století přáním hrstky osvícených osvětových pracovníků a umělců vybudovat novou uměleckou školu, která by v tehdejší Československu byla svými moderními teoretickými i praktickými postupy lákavá a inspirativní pro co nejširší uměnímilovnou veřejnost. Tedy i pro tu velmi opomíjenou – amatérskou. A hle, dobrá věc se brzy zdařila! Už od svých počátků podporovala svobodné myšlení a svobodné umělecké vyjadřování, v té době tolik upírané a přitom tolik toužené. A tak svobodný duch, mimořádný věhlas pedagogického sboru, originální programová nabídka a aktivity, vedoucí k podpoře často latentních tvořivých sil, pomohly Lidové konzervatoři přežít složité doby budování socialistické kultury, období Pražského jara a následné normalizace a dočkat se společenských změn, které přinesly svobodu a nové, nevídané možnosti.

V červenci roku 1991 byla statutárním městem Ostrava zřízena svébytná Lidová konzervatoř,

příspěvková organizace, a v září téhož roku vznikla Dětská múžická škola pro děti a mládež se zdravotním postižením, která se stala její organickou součástí. Odtud se začala psát novodobá historie školy, která nikdy nepřeslapovala na místě a vždy reagovala na aktuální kulturní potřeby společnosti.

A daří se nám i v současnosti, v jubilejním roce 2017!

Všichni společně, s elánem a kuráží, budujeme krásnou moderní organizaci, v níž pracuje zapálený, zkušený, originální, ale zároveň velmi pokorný kolektiv lidí širokého věkového rozpětí. Bohatá a žánrově rozmanitá činnost Lidové konzervatoře a Múžické školy navíc vyjadřuje snahu o vysokou odbornost, otevřenost a systematicklost. Unikátní široký záběr věkových kategorií (děti, mládež, dospělí, senioři – zdraví i handicapovaní), komplexnost programové nabídky a vysoká estetická úroveň všech tří pracovišť se projevuje nejenom v historicky nejvyšším počtu téměř jednoho tisíce studentů, o které pečují více než 80 interních a externích pedagogů, terapeutů a umělců, ale též četnými oceněními ze strany odborné veřejnosti.

Perspektivy dalšího vývoje jsou velice slibné, až nedohlédnutelné a jsou dokladem velikého kulturního potenciálu našeho města.

Děkuji všem, kteří jsou s naší milovanou institucí pracovně, občansky i lidsky spjati, za jejich skvělou práci, za důvěru a lásku. Spojuje nás služba všemu dobrému a potřebnému, kterého v nás a kolem nás nebude nikdy dosti.

Miloslava Soukupová
ředitelka

Šedesát let bouřlivé a nejisté historie

Ostrava – město protikladů. Drsně industriální, zneužívané i nadhodnocované, kouzelné i děsivé. A právě těmito protiklady naprosto jedinečné, přitažlivé a přitahující svěbytné talenty, umělce, tvořivé osobnosti. Nechceme připomínat zářnou minulost někdejšího „ocelového srdce republiky“, ani dumat nad komplikovanou současností. Ale Ostrava a kultura – přes všechny handicapy hornicko-hutnického klastru – vždy patřily k sobě. A při ohlédnutí zpět se člověk ani nemůže divit, že právě v tomto městě vznikla instituce, jakou je už 60 let Lidová konzervatoř.

Pamětníci se shodují, že v Ostravě bylo vždy dost a dost lidí, kteří měli vztah k hudbě a umění a tento svůj vztah toužili a měli potřebu realizovat, zkrátka chtěli si spolu zahrát a zazpívat. A nebyli to jen vynikající profesionálové – ve všech profesních vrstvách byli nadšenci, kteří měli potřebu muzicírovat, hrát, zpívat, tvořit. Tito nadšení amatéři měli svoje profese, a přitom toužili dotáhnout své hudební vzdělání o kousek dál. A v této atmosféře se zrodila myšlenka – a mnozí tvrdí, že geniální – poskytnout těmto zájemcům instituci, kde by svoje nadání a hudebně orientované vzdělání mohli dál rozvíjet. „Nezapomeňme, že zde od začátku padesátých let fungovala silná profesionální základna, která s tímto amatérským snažením mohla rezonovat,“ připomíná Mgr. Josef Fryščák, který na Lidové konzervatoři předává studentům své pěvecké a pedagogické zkušenosti. „V roce 1953 zde byla založena Vyšší hudebně pedagogická škola, z níž se o šest let později stala ostravská konzervatoř, v roce 1954 vznikl Ostravský symfonický orchestr, z něhož se posléze vyvinula filharmonie a komorní orchestr Leoše Janáčka, začala zde působit krajská pobočka svazu skladatelů.“

Absolvent vyšší hudebně pedagogické školy Jaroslav Dvorský, který v té době pracoval jako metodik Krajského osvětového střediska, velmi dobře pochopil společenskou poptávku po dalším uměleckém vzdělání amatérských hudebníků a s touto ideou oslovil tehdejší vedení regionu. Těžko dnes pátrat,

zda měla pro stranické velení lepší zvuk myšlenka dalšího vzdělávání dělnických kádrů či důraz na zkvalitňování zájmové umělecké činnosti a lidové umělecké tvořivosti. Jisté je, že Jaroslavu Dvorskému, který byl profesí pěvec a nadějný bas, se 1. září 1957 podařilo otevřít při Krajském domě osvěty úplně první Lidovou konzervatoř v tehdejší Československu. „Nebyl to muž jediné múzy,“ vzpomíná profesor Fryščák, „naopak – jeho zájmy byly mnohem širší, uvědomoval si kulturně společenské souvislosti i potřeby obyvatel našeho svěbytného města i regionu. Jeho nápad pak koncepčně zaštitil doktor Jaroslav Černý.“

Jaroslav Dvorský vytvořil s týmem svých spolupracovníků prototyp vzdělávací organizace, o kterou byl zájem, která skutečně vycházela vstříc potřebám amatérských hudebníků a která jim poskytovala kvalitní odborné vedení. A protože tento typ školy měl zvuk a lidé se o ni zajímali, lidové konzervatoře o několik let později vznikaly i v dalších krajských centrech republiky – v Praze (1958), Olomouci (1965) i jinde.

„Naši posluchači studovali proto, že se chtěli naučit muzicírovat lépe než dosud,“ vysvětlil před deseti lety základní ideu svého díla Jaroslav Dvorský (*50 let Lidové konzervatoře v Ostravě, Ostrava, 2007*). Je to kouzelně prostá a zároveň stále platná charakteristika základní motivace posluchačů ke studiu na Lidové konzervatoři. Je to také základní důvod, proč se na školu každý rok hlásí noví žáci z dalších a dalších generací. „Těžko si v současné době představíme člověka, který studuje po zaměstnání jenom proto, aby obohatil svůj vnitřní život, a tím také vnitřní život druhých, svých dětí a přátel apod. Je obdivuhodné a hodné úcty a uznání, co dovedou posluchači této školy pro svou lásku – muziku, divadlo, tanec, malování a další – obětovat,“ vyjmenoval ve své reminiscenci k padesátinám školy Jaroslav Dvorský.

„Najednou se zde objevil přístup k lidem neodrážející trpně sovětský lidovýchovný model. Někde

ve skrytu se objevovaly růžky ideje Masarykovy školy lidové, což někteří naštěstí věděli a jiní opět naštěstí ne,“ uvedl se svým typickým humorem ve své vzpomínce k 50. výročí Lidové konzervatoře PhDr. Jaroslav Černý. Josef Fryščák jeho účast na životě a rozvoji školy velmi oceňuje: „Přišel jsem na Lidovou konzervatoř v sedmdesátých letech, tedy v době, kdy ji vedla Inge Vysloužilová. A doktor Černý byl jejím velkým rádcem i pomocníkem. On byl spiritus agens dění na Lidové konzervatoři, udržoval její vnitřní obsah a smysl.“

První jazzové oddělení v zemi

Další pamětníci, která dosud na Lidové konzervatoři pracuje a předává svoje unikátní zkušenosti zájemcům o hru na akordeon, je DiS. Františka Machalíčková. S Lidovou konzervatoří se blíže seznámila v první polovině šedesátých let, kdy ji oslovil Jaroslav Dvorský. „Pochopila jsem, že s jinými školami se tahle škola nedá srovnávat. Učili tady kvalitní odborníci, kteří věděli, že talentovaní muzikanti jsou i mezi normálními lidmi,“ vzpomíná paní Františka Machalíčková. „Lidová konzervatoř byla skutečně lidová a pro lidi. Nebyla to fráze a zůstalo to tak dodnes. Chtěli se prostě vzdělávat v tom, co měli rádi. Ostravsko bylo vždy kraj, kde se tvrdě robí, ale muzika jim dávala relaxaci, určitou kulturní formu odpočinku. Lidová konzervatoř jim umožňovala jejich zájem a radost zkvalitňovat. Posluchači studovali, jak chtěli dlouho a z řady z nich se pak stávaly hvězdy.“

Na Lidové konzervatoři působil léta také manžel Františky Machalíčkové, profesor Oldřich Heřmanský, s jehož jménem je spjata další mimořádná událost, spojená s touto školou. V roce 1968 založil na Lidové konzervatoři v Ostravě úplně první oddělení jazzu v celém Československu. Miloval jazz a velmi dobře věděl, kolik tuzemské vzdělávání tomuto hudebnímu žánru dluží. „Oldřich byl vynikající, spontánní muzikant,“ popisuje s úsměvem paní

profesorka Machalíčková. „Na začátku šedesátých let hrál s různými kapelami, poznával se s hudebními osobnostmi tehdejší doby, zval je do Ostravy a oni zvali jeho, aby s nimi hrál.“ Paní profesorka od začátku svého působení na Lidové konzervatoři oceňovala možnosti, které jí tato škola poskytla. „Vždy tady byla moc pěkná práce, jiná než na klasické hudební škole. Ne pro známky a pro zkoušky, ale pro muziku a pro radost z muziky. Podstatná tady byla a stále je svoboda a volnost, to se nám oběma líbilo. A tehdy Oldu napadlo, že by mohl na Lidové konzervatoři vytvořit zázemí pro jazzmany-amatéry. Paní Inge Vysloužilová, která tehdy školu vedla, byla velmi vstřícná, a tak Lidová konzervatoř jeho myšlenku zaštitila.“ Tak vzniklo na Lidové konzervatoři oddělení jazzu a pomohlo vytvořit další fenomén, jímž se Ostrava mohla pyšnit. „Olda chtěl spolupracovat s muzikanty, kteří už měli jméno, proto oslovil Karla Velebného,“ připomíná slavnou éru v historii školy paní profesorka. „Byli to nadšenci a určitě také velcí dobrodruzi, jezdili po světě v malinkatém fiátku, který vezl na střeše basu. Vypadalo to úžasně. Když jsme se s Oldřichem vzali, spali Karel Velebný a další muzikanti u nás doma.“

Za uznávanými jazzmany (vedle Karla Velebného připomeňme Emila Viklického, Karla Vejvodu, Petra Kořínka, Karla Růžičku a další) nechodili jen milovníci jazzu z Ostravy, ale také odjinud – ze západu i východu republiky. Při profesním vytížení, jaké tito hudebníci prožívali, si dnes stěží představíme, jak vše dokázali stihnout, svoji roli zajisté hrálo jejich muzikantské nadšení, které jim dávalo potřebnou energii. „Přijeli v pátek, v sobotu přednášeli a hráli a v neděli odjížděli,“ popisuje Františka Machalíčková. „Jejich výuka byla skvělá – s nimi to ani nemohlo být jako v běžné škole, komisi a formální, ale bylo to krásně svobodné.“ Dodejme, že na tehdejší pravidelné návštěvy jazzových špiček v Ostravě vzpomíná nejeden nadšený pamětník.

Nejen hudba, ale i tanec, divadlo a výtvarné umění

Netrvalo dlouho a Lidová konzervatoř začala poskytovat vzdělání i v dalších uměleckých oborech – tanečním, dramatickém a výtvarném, ale i v oblasti umělecké fotografie. Do školy se hlásili i ti, kdo už za sebou oborové vzdělání měli – poloprofesionální hudebníci, pod vedením vynikajících odborníků se zde vzdělávali profesionální učitelé společenského tance.

Jaroslav Dvorský spolupracoval s nejlepšími pedagogy, které Ostrava v letech 1957 až 1963 měla. PhDr. Jiří Čech, Ph.D., který v současné době vede na Lidové konzervatoři hudební obor, s nesmírnou úctou hovoří o zakladatelích Lidové konzervatoře – řadu z nich osobně poznal, spolupracoval s nimi a dodnes pomáhá rozvíjet jejich ideje. „Od začátku byla škola velmi progresivní, koncepční řešení výuky bylo dobově zcela moderní a aktuální,“ tvrdí. „Na genezi a umělecko-pedagogické profilaci Lidové konzervatoře se podílely výjimečné tvůrčí a interpretační osobnosti regionálních uměleckých škol a kulturních institucí. Určitě musíme jmenovat skladatele, sbormistra a hudebního pedagoga Josefa Schreibera, sbormistra ostravské opery Karla Kupku, dirigenta Janáčkovy filharmonie Josefa Daniela, skladatele, varhaníka a pedagoga Janáčkovy konzervatoře Vladimíra Svatoše. A nesmíme zapomenout na zpěváky ostravské opery Jiřího Herolda či Helenu Zemanovou, klavíristy Josefa Kyselu, Zdeňka Stibora, klarinetistu Valtra Vítka, trumpetistu Quida Fišera, hornistu Karla Doležila a zejména houslisty Ostravského kvarteta Vlastimila Pacáčka a Oldřicha Samlíka.“

S tanečním oborem na ostravské Lidové konzervatoři jsou spojena jména, která patří ke skutečným oborovým pojmům – především Zdena Kyselá, umělecká vedoucí a choreografka folklorního souboru Hlubina, Jaroslava Calábková, umělecká vedoucí a choreografka Tanečního klubu Ostrava, či etnografka

PhDr. Hana Podešvová. „Jaroslava Calábková dostala společenský a výrazový tanec na světovou úroveň,“ zdůrazňuje Miloslava Soukupová, ředitelka školy. „Byla to ona, kdo svého času svou vynikající činností šířila dobré jméno naší školy a našeho města.“ Její taneční pojetí bylo dobře známé v tuzemsku, jméno Calábková ale znali a respektovali v celé taneční Evropě.

Na Lidové konzervatoři se podařilo v 90. letech minulého století otevřít vzdělávací kurzy současného tance. Škola tehdy nabízela čtyřsemestrální studium základů moderního tance, techniky moderního tance a také pedagogické minimum. Jako lektori zde působili například Lenka Dřímlová (současná šéfkyně baletu Národního divadla moravskoslezského v Ostravě), Ivan Hurych (vedoucí tanečního oddělení Janáčkovy konzervatoře v Ostravě), Eva Polzerová (nyní působí jako pedagog dramatického oboru Lidové konzervatoře).

V prvním desetiletí 21. století se podařilo, díky spolupráci s odborným pracovníkem Artamy Praha Jiřím Lösslem, získat dalším vzdělávacím cyklům akreditaci ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (Lektor rytmické, pohybové a taneční výchovy dětí a mládeže; Současné pohybové trendy scénického tance; Tělo jako nástroj). Jiří Lössl také působil jako vedoucí lektor těchto vzdělávacích cyklů.

Dramatický obor zakládal Jaroslav Dvorský na Lidové konzervatoři s profesorem Miroslavem Etzlerem, Annou Kratochvílovou, Miroslavem Holubem a Šárkou Babrajovou. Svěbytná éra dramatického oboru na Lidové konzervatoři je spojena rovněž se jménem Marie Pištěkové. Ta ještě před svým odchodem do Francie, kde dodnes působí, připomněla ve své vzpomínce ke 40. výročí Lidové konzervatoře (*40 let Lidové konzervatoře, Ostrava, 1997*), že se jí ožívají dramatici a divadelníci a nabízejí spolupráci. Takový měl tehdy náš dramatický obor mezi divadelníky zvuk.

Člověk si dnes jen vzdáleně může představit, kolik osobního nasazení, sil a energie vložil Jaroslav Dvorský do vybudování školy, která vznikala v časech, které nebyly ani přátelské ani jednoduché. A přesto právě tato instituce přetrvala navzdory všem následujícím společenským změnám až do současnosti – rovných 60 let. Lidová konzervatoř v Ostravě přežila všechny reorganizace, přesuny, změny, které ji v 60. letech často zcela nesmyslně stěhovaly z jedné části Ostravy do jiné. Sám bůh ví, proč se Lidová konzervatoř stala mimo jiné součástí Krajské památkové péče a ochrany přírody. Snad někomu připadlo, že ti, kdo mají zájem dál se umělecky vzdělávat, jsou ohroženým druhem... Krize šedesátých let přinesla především stálou hrozbu všemožného omezování a likvidace. Nicméně – Lidová konzervatoř žila, přežila a vědělo se o ní. Jaroslav Černý ve své vzpomínce před deseti lety připomněl, že aktivity ostravské Lidové konzervatoře byly oceňovány i mimo Ostravu. Vyjmenoval (a vysvětlil) je takto: „Workshopy s Velebným, když o téhle formě dohromady nikdo nic nevěděl. Soutěž mladých varhaníků s prof. Veselou, prof. Šlechtou a dedikační skladbou Petra Ebena. Prestižní fotografické semináře a jiné a jiné. Nemyslím, že všechny tyhle pozoruhodné hosty, umělce a pedagogy, by k ostravské Lidové konzervatoři vedly výdělky (honoráře mizerné) nebo prestiž (tehdy kulturní periferie). Nikoliv. Lidová konzervatoř měla v sobě něco navíc. Stopy onoho augustinského či antického splývání krásného a dobrého...“ (*50 let Lidové konzervatoře v Ostravě, Ostrava, 2007*)

V letech 1969 a 1970 byla Lidová konzervatoř samostatnou školou, spadající pod odbor školství Severomoravského krajského národního výboru. V roce 1970 se ocitla pod správou města, které však o instituci tohoto typu nemělo zájem. A tehdy zřejmě opět stály hvězdy v příznivé konstelaci, protože Lidová konzervatoř se stala součástí Městského osvětového střediska, později Městského kulturního střediska. A přestože to pro vzdělávací instituci asi nebylo úplně ideální, přinesl nový status podle pamětníků na několik let určitou stabilitu, a tedy jistou základní podmínku k dalšímu

rozvoji. Škola totiž i fyzicky našla útočiště v prozatímních objektech Městského kulturního střediska.

Jak vyzrát na ideologii

Mladší generace si těžko mohou představit, jak vypadalo společenské klima šedesátých let a následné normalizace, a je dobře, že dnešní mladí lidé neznají atmosféru primitivního ideologického krunýře a aparátnické omezenosti. Profesor Fryščák sice komplikované období, jímž Lidová konzervatoř procházela v šedesátých letech, osobně nezažil, na Lidovou konzervatoř přišel učit až v první polovině sedmdesátých let, přesto připomíná, že osobnosti, které školu vedly, měly z etického hlediska mimořádnou roli. V této souvislosti vysoce vyzdvihuje morální kredit Inge Vysloužilové, která školu vedla ve školním roce 1964–1965 a později od roku 1967 do roku 1992. „Inge Vysloužilová učila klavír na Lidové konzervatoři pod Krajským osvětovým střediskem, později Krajským kulturním střediskem,“ vzpomíná Josef Fryščák. „Byla to skutečně výrazná osobnost, ač mimořádně rozhodná, byla vždy půvabná a elegantní. A měla úžasnou schopnost řešit věci přímočaře, efektivně a najít správné řešení i ve spleťtých okolnostech. Taková byla tehdejší doba. Pro nás jako její podřízené bylo podstatné, jak dokázala filtrovat negativní politické a byrokratické tlaky, kouzelně hrála do autu nesmysly shora a na druhou stranu se nedala vtlačit do kouta.“ K povinným stranickým školením měla podle pana profesora velmi svérázný přístup – jednou za čtvrt roku se tým pedagogů a pracovníků Lidové konzervatoře sešel, podepsal se na nadřízenými orgány předepsaném počtu prezenčních listin a během dopoledne, doslova ve stenografické zkratce, absolvoval dlouhou řadu nařízených školení, seminářů a schůzí. Tím byl úřední šiml nasycen a zaměstnanci školy měli na tři měsíce pokoj. „A opět musím dodat, že oporou paní Inge byl doktor Jaroslav Černý,“ uzavřel profesor Fryščák. Dodejme, že paní Inge Vysloužilová patřila k pedagogickému týmu Lidové konzervatoře až do roku 2014.

Stabilita a rozvoj

Lidová konzervatoř jako svěbytné umělecké učiliště byla vždy citlivým organismem, schopným velmi pružné reakce na aktuální poptávku. A tak se také nabídka oborů od počátku její existence stále proměňuje podle toho, o co mají posluchači zájem, některá oddělení zanikala, jiná se objevila. Největší změnu po legislativní stránce přinesl rok 1991, kdy zastupitelé statutárního města Ostravy rozhodli o tom, že zřídí samostatnou příspěvkovou organizaci – Lidovou konzervatoř v Ostravě, jejíž součástí je od téhož roku také Múziká škola, určená dětským posluchačům a zejména pak posluchačům s handicapem. Od roku 1991 působí Lidová konzervatoř ve Wattově ulici č. 5 v Ostravě-Přívoze, kde v současné době najdou zájemci hudební obory, ateliér výtvarné fotografie, taneční obor a tvůrčí psaní, případně základy mediální komunikace. Múziká škola v současné době nabízí své služby v Nivnické ulici č. 9, kde působí od roku 1994. Výtvarné obory a dramatický obor Lidové konzervatoře pak získaly

vlastní prostory v budově v Kosmově ulici č. 1, kam se mohly přesunout po rekonstrukci v září roku 2001.

„Lidová konzervatoř vždy poskytovala jednu z mála možností, jak se naučit řemeslu u dobrých kantorů,“ připomíná profesor Josef Fryščák. „Rád bych zdůraznil, že základní idea Lidové konzervatoře zcela koresponduje s nyní velmi aktuální myšlenkou celoživotního vzdělávání. Je to vynikající příležitost pro ty, kdo se například hudbou nechtějí zabývat profesionálně, ale chtějí získat hlubší znalosti a dovednosti. A řada z nich se pak dala či dává i na profesionální dráhu. Příkladem může být inženýr chemie Jiří Halama, který se 30 let věnoval profesionálnímu sólovému zpěvu.“ To vše podle profesora Fryščáka vytvořilo tradici i výjimečnost Lidové konzervatoře v Ostravě. „Nepochybně také její prvenství. Logikou další cestou bylo vytvoření Múziké školy, která zprostředkovává umělecké obory amatérům s handicapem, a to bez věkového omezení,“ uzavírá pan profesor Fryščák.

Lidová konzervatoř, akordeon a já

O existenci Lidové konzervatoře jsem se dozvěděl asi před šesti lety na státní konzervatoři v Ostravě, kde jsem se zajímal o možnosti dálkového studia hry na akordeon. Nešlo mi o dodatečné vzdělání pro výkon povolání, ale abych se prostě zdokonalil ve hře pod vedením zkušeného kantora. Jenže tam takovou možnost studentům neposkytují. Ale poradili mi, abych se zeptal na Lidové konzervatoři. Tam mi rovnou sdělili, že to možné je a to dokonce pod vedením paní profesorky Machalíčkové. Vzpomínám si, že jsem tehdy, hned jak jsem dorazil domů, vyběhl na půdu, kde jsem měl uloženou Školu hry na akordeon, a ověřil si, že tohle jméno znám. Bylo na úvodní stránce téhle publikace, protože paní profesorka je její spoluautorkou. A před čtyřiceti lety mne podle ní učil pan učitel v lidušce v Jeseníku. Coby chlapec jsem tedy chodil víceméně nerad šest let do hudebky a nejkrásnější den pro mne byl, když to otec se mnou vzdal. (Dodnes si pamatuji, jak pan ředitel mému otci říkal: Pane Juřeno, to nic, já taky nechtěl chodit, a vidíte, teď je ze mne ředitel Lidové školy umění. Třeba se k tomu ještě vrátí...)

Můj otec měl vždycky rád hudbu. Velmi vážně onemocněl, když mi bylo patnáct let. A mně tehdy došlo, že mu udělám největší radost, když se spolu s ním budeme věnovat tomu, co má nejradši. A tak se i stalo; že to bude mít vliv i na moje budoucí povolání a podnikání, mne tehdy vůbec nenapadlo. V každém případě rád říkám, že díky akordeonu jsem odmaturoval, doprovázel mne dva roky na vojně a díky akordeonu jsem získal kontakty, které do mého penzionu přivedl velký počet klientů. Hráli jsme tehdy lidovou hudbu, která byla otci blízká a hodila se – jak se říká – do hospody. Za to, že jsem se nakonec vydal jinou cestou, mohou Benátky. Právě tam, u kavárničky Florian, jsem slyšel vynikající muzikanty hrát tehdejší šlágry v obsazení klarinet, klavír, housle a akordeon. Seděl jsem tam hodinu, poslouchal a začal snít o tom, že něco takového bych jednou, až nebudu schopen učit svoje klienty lyžovat a jezdit s nimi na vodu, chtěl umět a takovou kapelu bych jednou chtěl dát dohromady. A sem tam si třeba u nás v Priessnitzových lázních zahrát.

Ale zpět na Lidovou konzervatoř: setkání s paní profesorkou Machalíčkovou bylo kouzelné – přijímací zkouška, atmosféra, respekt. A tréma. To vše za přítomnosti jejích posluchačů. Nicméně – paní profesorka mne přijala s podmínkou, že když už, tak se vším všudy, že by mne jednou ráda přivedla k absolutoriu. A stalo se. Paní profesorka mi během studia otevřela dveře do tehdy pro mne nepoznaného světa – jak vnímat hudbu, jak ovládat nástroj, jak poznávat všechny jeho možnosti. A taky jak ovládat sebe: jak si poradit s trémou, jak vystupovat. Postupně se z nás stali přátelé; s oblibou říkám, že jsem potkal svoji třetí babičku. Paní profesorka Machalíčková kouzelně dotváří a obohacuje můj život, co se týče nástroje a hry, dokonale mne strhla. Je úžasné pracovat s takovým člověkem, který vám tolik dává – myšlenky, vědomosti, odborné znalosti a také ohromnou spoustu energie. Dnes již patřím k absolventům, ale ve studiu na Lidové konzervatoři pokračuji dál, ono to ani nejde přestat. S paní profesorkou tvoříme repertoár, v němž již můžeme využít toho, co mi ze svých celoživotních zkušeností po dobu studia předala. Na Lidovou konzervatoř jezdím nesmírně rád, je tam úžasná atmosféra, všichni moji blízcí vědí, že čtvrtek, kdy jezdím za paní profesorkou do Ostravy, je můj "hudební den", po výuce máme doma ještě kapelu a zkoušíme. A v tom všem mi škola a paní profesorka Machalíčková stále nesmírně pomáhají.

Jiří Juřena, živnostník v oblasti cestovního ruchu a sportovních aktivit, Jeseník

Vždy, když si vzpomenu na Jarušku – tedy na Jarku Calábkovou – a je to často, hned vzpomínám i na Zdeničku – Zdenu Kyselou – a na společné chvíle, které jsme spolu zažily. Jsem opravdu šťastná, že jsem mohla s oběma chvíličku být. Touto cestou bych ráda poděkovala za možnost pravidelného tanečního vzdělávání se skvělými lektory na Lidové konzervatoři v Ostravě v letech 2000 až 2003 a potom 2007 až 2008. Je to téměř již 20 let, kdy jsem byla kurzistkou této instituce a opakovaně se velmi ráda vracela. Vracela mezi vynikající, fundované lektory, zažívala jsem vynikající vzdělávací systém "s papírem" a mohla jsem ocenit příjemné a vlídné prostředí Lidové konzervatoře. Jsem ráda, že jsem mohla poznat a získat celoživotního přítele – úžasného lektora Jiřího Lössla a také, že jsem se tady setkala s prima lidmi z oboru, tančila a učila se s nimi "až do rána".

*Ing. Leona Banková, dlouholetá členka
Tanečního klubu Ostrava a posluchačka
několika vzdělávacích kurzů Lidové konzervatoře*

Lidová konzervatoř v novém tisíciletí

Jak žije a funguje Lidová konzervatoř dnes? Učíme, ale také se otevíráme veřejnosti, zveme Ostravany na naše akce, ať už jde o koncerty, které sami připravujeme, nebo je organizují jiní. Naše měsíční programy, snad jen s výjimkou začátku školního roku, doslova přetékají událostmi: koncerty či jiná vystoupení střídají vernisáže výstav a další akce – workshopy či krátkodobé kurzy.

Naši pedagogové jsou uznávanými odborníky, takže nejen vyučují a vedou své žáky, ale jsou zváni k účasti v porotách nejruznějších uměleckých soutěží. Posluchači Lidové konzervatoře získávají díky osobnostem, které u nás vyučují, natolik kvalitní specializované vzdělání, že vůbec není neobvyklé, když úspěšně zahájí další studium na středních a vysokých uměleckých školách. Jde zejména o posluchače hudebního oboru, úspěšní však jsou i studující výtvarných ateliérů či výtvarné fotografie. Je však třeba podotknout, že tyto dílčí úspěchy, byť pravidelně dokazují kvalitní práci našeho pedagogického týmu, nejsou hlavním cílem – tím je každý posluchač, který získá hlubší vztah k uměleckému oboru a prožije s námi radost z tvůrčí činnosti.

Informace o přijetí posluchače na vysokou školu vždy potěší. Ale mne osobně nejvíc těší tři z těchto případů – prvním je student, který se u nás vzdělával od úplných začátků, absolvoval a dnes je pedagogem na umělecké vysoké škole. Další je studentka, která po studiu u nás na Lidové konzervatoři vystudovala architekturu a nyní se věnuje ekologickým projektům i v mezinárodním měřítku. A jako třetí bych uvedla studentku, která v současnosti studuje architekturu v Dánsku. Jenže – pro mne je krásný i fakt, že moji loňští absolventi pokračují v dalším studiu Lidové konzervatoře a sami vystavují svoji volnou tvorbu, sami aktivně tvoří, přestože mají vlastní profese, které s výtvarnou sférou nesouvisí.

Největšího úspěchu na mezinárodní úrovni dosáhla v roce 2016 Michaela Janáčková z pěvecké třídy ředitelky Lidové konzervatoře a Múzické školy Mgr. Miloslavy Soukupové. O rok dříve, ještě jako čtrnáctiletá dívka, se kvalifikovala do národního týmu mezinárodní soutěže World Championships of Performing Arts v USA. Tohoto světového klání v Los Angeles se zúčastnila, skvěle reprezentovala město Ostravu i Českou republiku a získala stipendium k dalšímu studiu v USA. V témže roce byla přijata na Konzervatoř Jaroslava Ježka v Praze na obor muzikový zpěv. Dodnes nevynechá žádnou příležitost, aby vystoupila se svými spolužáky z Múzické školy.

K úspěchům poslední doby bychom mohli přiřadit také festival amatérského sólového zpěvu se soutěží O cenu Leoše Janáčka. V roce 2017 se konal již třetí ročník a zájem o toto jedinečné setkání rok od roku roste. Své pěvecké schopnosti zde v přátelské atmosféře představují zpěváci od 12 let, z deseti soutěžních kategorií je pět určeno soutěžícím s handicapem. Tento fakt pravidelně oceňují odborní porotci, jimiž jsou oceňovaní pěvci (Marta Infante Alexandre, MgA. Grazyna Biernot, Klemens Słowio-czek), hudebníci (Daniel Skála) či pedagogové (Daniela Štěpánová-Šimůnková) a další odborníci (Zdeněk Tofel, Jiří Klapka).

V současné době navštěvují posluchači Lidovou konzervatoř a Múzickou školu ve třech krásných zrenovovaných budovách: ve Wattově ulici č. 5 sídlí ředitelství organizace, hudební obory, část literárně-dramatického oboru (tvůrčí psaní a základy mediální komunikace) a ateliér výtvarné fotografie. V Kosmově ulici č. 1 najdou své učitele zájemci o výtvarné obory a dramatický obor, v Nivnické č. 9 sídlí Múzická škola, kam v současné době míří zdraví i handicapovaní žáci a posluchači a také řada seniorů, ať už za terapeutickými či uměleckými obory.

Pavla Titorová, vyučující (kresba, malba, olejomalba)

Spolupráce, vzájemná inspirace, radost ze společného díla

Obě části organizace, tedy Lidová konzervatoř a Múzická škola, spolu přirozeně spolupracují, připravují společná vystoupení, na nichž se podílejí opět nejen posluchači, ale také jejich pedagogové a početný tým přátel a spolupracovníků obou škol. Neopakovatelně to veřejnosti ukázal koncert pod názvem Múzy mají mnoho tváří, který jsme uspořádali k 25. výročí vzniku Múzické školy 18. května 2016. Svou účastí jej podpořily osobnosti hudebního a divadelního světa a bývalí posluchači školy jako Pavla Flámová či Veronika Holbová, Juraj Čiernik, Martin Chodúr a další. Účinkující předvedli vynikající výkony a publikum je s nadšením ocenilo bouřlivým potleskem.

Současné vedení škol prosazuje vzájemnou spolupráci i mezi jednotlivými obory. V praxi to vypadá tak, že například práce posluchačů výtvarného oboru inspirují vznik posluchačských etud v hodinách dramatického oboru, stejně jako texty oboru tvůrčí psaní; posluchači výtvarné fotografie během výuky navštěvují akce jiných oborů a zachycují tvorbu svých kolegů. Z několika takových návštěv hodin dramatického oboru vznikla velmi zajímavá výstava černobílých fotografií. Kouzelně připomněl mezioborové souvislosti také autorský koncert posluchačů kompozičního oddělení Lidové konzervatoře pod názvem Vítr zvedá písek, při němž 13. října 2016 zazněla původní tvorba posluchačů hudebního skladatele Pavla Helebranda. Nové skladby interpretovali posluchači a pedagogové instrumentálních a pěveckých tříd Lidové konzervatoře, ale i oddělení jazzu a populární hudby. Součástí koncertu byla neméně zajímavá a inspirující výstava poetických obrazů Dariny Krygielové, jedné z autorek hudby.

Hudební obor

Hudební obor aneb Hledání cest a možností

„Hudba patří ke kultivované lidské společnosti, je její integrální součástí a má mnohem hlubší význam, než by se na první pohled mohlo zdát,“ připomíná doc. Mgr. Pavel Vítek (v současnosti učí na Lidové konzervatoři hru na violu a housle). Nejde totiž pouze o její povrchní interpretaci, či přijímání, ale o filozofii, kterou nám zprostředkovává.

„Hudba nás vede k citu,“ je přesvědčen docent Vítek. „Vnímáme-li hudební skladbu, obohacuje nás to na více úrovních. Působí-li na nás například zvuk barokního díla, zažíváme klid, harmonii, řád. Hudba vždy směřovala k základním humanistickým hodnotám.“ Možná právě to je důvod, proč lidé přirozeně hudbu potřebují poslouchat, interpretovat ji či ji sami psát a proč hledají možnost, jak právě tuto schopnost prohloubit.

Hudba vždycky vedla lidi k pospolitosti, k hodnotám, které se dnes ze společnosti vytrácejí i vzhledem k nabídce, která je až příliš snadno v dosahu třeba prostřednictvím televizní obrazovky,

Amatér miluje obor, jímž se zabývá

Jak již připomněla paní profesorka Františka Machalíčková – smyslem výuky na Lidové konzervatoři není hon za známkami či stupnicemi, ale hudba a radost z hudby. Ostatně ono ne vždy pozitivně používané slůvko „amatér“, pocházející z latiny, znamená „milovník“, tedy člověk, který miluje to, čím se ve svém volnu zabývá. Pro pedagogy vyučující na Lidové konzervatoři je spolupráce s takovými posluchači vždy výzvou. Pan profesor Josef Fryščák přiznává, že na Lidovou konzervatoř přišel právě proto, že ho zajímala práce s dospělými: „Přicházejí k nám a mají už v životě něco za sebou, větší životní zkušenost. S dětmi často musíte jednat stylem „smíš – nesmíš“, stanovit jim pravidla, dospělým přece jen některé věci snáze zprostředkujete.“

dodává renomovaný violista. Přestože kdysi plátilo rčení – co Čech, to muzikant – dnes aktivní muzicírování z našich domovů mizí. „Jako by ztrácelo na významu scházet se a sdílet spolu něco krásného, například hudební skladbu. A přitom jde o velmi cennou společenskou hodnotu,“ je přesvědčen docent Vítek.

Ať se kdykoli během dne přiblížíte k Lidové konzervatoři, určitě ji uslyšíte – stále tady zní nějaká hudba – od klasického zpěvu po jazzující basovou kytaru. Nádhernou budovu, která pochází z dílny proslulého vídeňského architekta Camila Sitteho a již se podařilo citlivě zrekonstruovat, nemůžete minout. Stala se především důstojným stánkem hudebního oboru. Ten má stále ve výukovém programu Lidové konzervatoře prioritní roli, vždyť je vlastně v této jedinečné škole oborem nejstarším. Za hudbou a jejím poznáváním sem přicházejí děti, mladí lidé i senioři z Ostravy i dalších míst Moravskoslezského regionu, o studium mají zájem i amatérští hudebníci z jiných částí republiky.

Výuka na Lidové konzervatoři se poměrně zásadně liší od jiných uměleckých škol, které své posluchače připravují na profesionální dráhu. „Lidová konzervatoř působí tak, že rozvíjí každého posluchače od úrovně, s jakou přišel,“ vysvětluje profesor Fryščák. „Nejsou dány meze, odkud může svoje vzdělávání začít, takže mohou přijít i lidé méně talentovaní, s menšími dispozicemi. Pro kanto- ra to znamená, že musí „naskočit“ a hledat cesty a možnosti rozvoje – zcela individuálně, podle konkrétního posluchače. Na umělecké školy se mohou hlásit zájemci teprve poté, co získali určitou znalostní a technickou úroveň. U nás se například v prvním ročníku mohou setkat lidé, kteří zazpívají jednoduché lidové písničky, ale i takoví, kteří zvládnou operní árie.“

Profesor Fryščák podobně jako další pedagogové, s nimiž jsme na toto téma hovořili, zdůrazňuje ve vztahu posluchačů a školy ještě jednu podstatnou věc: „Posluchači – na rozdíl od konzervatoří a profesních škol – nemusí. Ale protože chtějí, limity překračují. Je to dáno jejich vnitřní potřebou. Vztah učitele a žáka je na přátelštější úrovni, nazval bych to spíše přátelskou pomocí. Nic není špatně, když to použijete na správném místě.“

Symbol uměleckého entuziasmu

PhDr. Jiří Čech, Ph.D., v současnosti na Lidové konzervatoři vede hudební obor. „Lidová konzervatoř zůstává i po šedesáti letech působnosti nestárnoucím symbolem uměleckého entuziasmu,“ připomíná. On sám je nedílnou součástí historie, současnosti školy i směřování hudebního oboru – vždyť zde pracuje plných 40 let. „Od počátku bylo koncepční řešení výuky velmi moderní. A právě na toto pojetí jejich tvůrců, s ohledem na společenské změny, navazovaly i další generace hudebních pedagogů a je tomu tak dodnes,“ popisuje Jiří Čech.

Současný pedagogický sbor tvoří mladí učitelé i zkušení pedagogové, mezi nimiž jsou skutečné osobnosti hudebního světa a nám je nesmírnou ctí, že s námi stále spolupracují; připomeňme skvělý a neopakovatelný pedagogický tandem dvou úžasných dam – paní Libuši Klusovou a paní Pavlu Kukalovou. V Múziké škole pak jako hlasový pedagog neúnavně pracuje doc. MgA. Drahomíra Mířková. Spolu s nimi u nás pracují i další renomovaní pedagogové středních i vysokých uměleckých škol – Mgr. Zdeněk Pěček, Mgr. Zuzana Fišerová, doc. Mgr. Jan Spisar, Ph.D., či doc. MgA. Pavel Vítek.

Naším základním cílem je především radost ze zpívání a rozvíjení potenciálu, který posluchači mají.“

Docent Pavel Vítek nám už před časem k amatérskému muzicírování řekl zcela jasně: „Vážím si amatérských hudebníků. I proto, že z jejich vystoupení je znát opravdové zaujetí. A to je mnohdy cennější než chladný profesionální výkon.“

Jednou z oceňovaných kvalit výuky na Lidové konzervatoři je rovněž fakt, že u nás vyučují aktivní interpreti. Patří k nim vedoucí oddělení jazzu a populární hudby baskytarista Lukáš Mužík, ale také například Petr Kabil, člen Janáčkovy filharmonie Ostrava, pěvkyně Andrea Jurčíková a Klára Krejčí-Curylová působí v Národním divadle moravskoslezském. Vedoucí hudebního oddělení na Lidové konzervatoři Jiří Čech je dlouholetým členem pedagogického sboru Janáčkovy konzervatoře v Ostravě, Fakulty umění a Pedagogické fakulty Ostravské univerzity.

Současné studijní plány jednotlivých nástrojů se orientují k zájmové umělecké sféře. „Kurikulum hudebního oboru, vlastní průběh studia a jeho náplň včetně zkušenostního praktického poznání vytváří kvalitní základ k tomu, aby se naši posluchači dobře uplatnili v zájmové umělecké oblasti, ale nejen to,“ doplňuje uznávaný muzikolog Jiří Čech. „Připravujeme posluchače k interpretační praxi, ale případně i k praxi pedagogické či metodické.“

Z amatérských řad k profesionální kariéře

Mnozí zájemci o hudební oblast přicházejí na Lidovou konzervatoř, aby se zde připravili ke studiu na uměleckých školách s profesním zaměřením. „Řada dnes již uznávaných umělců hudebním oborem Lidové konzervatoře prošla a získala zde to nejpodstatnější pro svoji profesionální kariéru,“ upozorňuje Jiří Čech. Mezi těmito posluchači byla například rozhlasová a televizní moderátorka a koncertní pěvkyně Martina Kociánová, zpěvačka a televizní moderátorka Heidi Janků, sólista banskobystrické opery a pedagog Konzervatoře Jána Levoslava Belly v Banské Bystrici Stanislav Matis, koncertní varhaník, pedagog Církevní konzervatoře v Opavě a vydavatel české varhanní hudby a organologické literatury Tomáš Thon, koncertní varhaník a pedagog Janáčkovy konzervatoře v Ostravě Pavel Rybka. Na Lidové

konzervatoři studovali hudební režiséři ostravského rozhlasového a televizního studia Antonín Vašíček a Radek Krajíček a další osobnosti.

Vedle klasických hudebních žánrů dává o sobě v posledních letech vědět specializované oddělení jazzu a populární hudby. Aktivně spolupracuje s Institutem jazzu Hudební akademie Karola Szymanovského v Katovicích. Pedagogové i studenti z obou škol spolu koncertují a společně připravují i další projekty. Ve finském vydavatelství Surface Tension Records vzniklo CD *Colours of the Night*, na němž se významně podílel pedagog hudebního oboru Lidové konzervatoře Lukáš Mužík, absolvent výše zmíněného katovického institutu jazzu. „Jde o dramaturgicky objasný zvukový snímek,“ chválí Jiří Čech.

Můj vztah k této kulturně vzdělávací instituci se vyvíjel ve dvou fázích; po dobu čtyř let jsem zde studoval varhanní hru u Aleše Rybky. Po ukončení konzervatorního a hudebně-vědního studia na Masarykově univerzitě v Brně zde působím čtyřicet let v roli vyučujícího na hudebně-teoretickém a varhanním oddělení. A právě progresivní aktivity varhanního oboru Lidové konzervatoře postupně umožnily významné počiny s nadregionálním významem. V týmové spolupráci s kolegou Alešem Rybkou a za výrazné podpory tehdejší vedoucí Lidové konzervatoře Inge Vysloužilové jsme již v roce 1978 iniciovali a realizovali projekt celostátního, posléze i mezinárodního významu Soutěž mladých varhaníků – Mezinárodní varhanní soutěž Petra Ebena. Ta právě ve školním roce šedesátého výročí Lidové konzervatoře vyvrcholí jubilejním dvacátým ročníkem. A tak s radostí mohu konstatovat, že jsem měl možnost hudební obor Lidové konzervatoře ve všech ročnících tohoto významného mezinárodního hudebního projektu zastupovat účastí v soutěžní jury či v organizačním týmu a že se též mohu na přípravě a realizaci tohoto jubilejního soutěžního klání aktivně podílet. Do dalších let přeji hudebnímu oboru Lidové konzervatoře úspěšnost, která bude i nadále postavena na umu a mistrovství pedagogů, motivací, pílí a rozvoji talentu posluchačů.

PhDr. Jiří Čech, Ph.D., vedoucí hudebního oboru Lidové konzervatoře

O tom, že existuje Lidová konzervatoř, jsem se dozvěděl od pana Petra Kabila. Chodil jsem za ním na konzultace a on mi tuto školu navrhl jako náhradní řešení, když se ukázalo, že nebude možné studovat na hudebním gymnáziu při Janáčkově konzervatoři v Ostravě. Tenkrát jsem si to moc nedovedl představit. Dnes jsem rád, že jsem takovou možnost dostal. Získal jsem spoustu hudebních zážitků a poznatků z hudební teorie i praxe, setkal jsem se s výbornými muzikanty, především s Petrem Kabilem, který mne na Lidové konzervatoři učil. Viděl jsem jeho obrovské kvality hráčské, pedagogické a především lidské. Nikdy nezapomenu na společné cesty na workshopy, soutěže, dlouhé diskuse a koncertování. Především díky Petru Kabilovi jsem pochopil, že notový zápis není jen spousta černých koleček, ale že také může obsahovat příběh, emoce, že může být formou určitého sdělení. Lidová konzervatoř Ostrava je školou, kam chodí především ti, kteří hudbu opravdu milují. Těší mne, že jsem mohl poznat nádhernou, přátelskou atmosféru, která zde panuje.

Ondřej Hnízda, absolvent Gymnázia Krnov, v roce 2017
byl přijat na Fakultu umění Ostravské univerzity v Ostravě

O Lidové konzervatoři v Ostravě jsem se dozvěděla před třemi lety díky spolupráci s ředitelkou organizace Mens Sana, paní Jaroslavou Saidlovou. Dříve zde vyučovala výtvarnou výchovu, já chtěla zpívat, a tak mi doporučila právě Lidovou konzervatoř. Potěšilo mě, že existuje hudební škola pro dospělé, proto jsem této nabídce s radostí využila. V současné době je mým hlavním oborem hra na klavír a k tomu „povinná“ hudební nauka, která mě velmi zaujala. Studium na Lidové konzervatoři mi dělá radost, je to pro mne výborná forma relaxace a odpočinku po mé práci. Také se mohu setkávat s úžasnými lidmi, zejména se svými dvěma skvělými učiteli – Zdeňkem Pěčkem a Jiřím Čechem, velmi obdivuji jejich neuvěřitelnou trpělivost, profesionalitu a moudrost.

Díky hodinám hudební teorie a dějin pod vedením pana profesora Čecha jsem objevila svět hudby v jiném světle, učím se slyšet, vnímat hudbu jinak – je to neuvěřitelně bohatý svět nádherných hudebních příběhů, životních osudů spjatých s muzikou, které chci objevovat a poznávat stále více. Získávám lepší přehled o současné hudební scéně zejména v oblasti klasické hudby, a to mi velmi pomáhá při organizaci a lepší dramaturgii Brossmannova festivalu duchovní hudby v Bílé Vodě, který spolupořádám. Hodiny hudební nauky mě také přivedly k rozhodnutí věnovat se intenzivnějšímu studiu hudební vědy. V hodinách klavíru jsem mimo jiné zjistila, že se musím naučit přesně počítat a dodržovat skladatelem stanovený řád a smysl skladby a ne létat, jak se mi zlíbí – a to je velmi dobré a poučné zjištění, nejen při hře na klavír.

Mgr. Magdaléna Králová, DiS., vedoucí útvaru sociální a přímé péče Domova Slunovrat, p. o.,
působí na Fakultě sociálních studií Ostravské univerzity

Barbora Synková, absolventka Lidové konzervatoře, posluchačka Libuše Klusové

Studium na Lidové konzervatoři mi přineslo rozvoj pěveckých, ale i jiných hudebních dovedností. Každá hodina zpěvu s paní profesorkou Libuší Klusovou je pro mě velmi důležitá, obdivuji její energii a vitalitu, každý koncert, k němuž mne připravila, je vždy krásným zážitkem. Hodiny s ní miluji a vždy jí budu vděčná za to, jakým způsobem mě vede a co jsme spolu všechno zažily a dokázaly.

Na Lidovou konzervatoř mne upozornil pan profesor Leon Juřica – oba jsme pocházeli z jednoho místa – z Petřvaldu. Chodil jsem na tamní Základní uměleckou školu na klavír a svěřil jsem se mu, že bych rád ve studiu hudby pokračoval. Doporučil mi navazující studium na Lidové konzervatoři a za to jsem mu velmi vděčný. Studium mi přineslo mnoho pozitivních okamžiků, zejména však kvalitní vzdělání a také nové přátele. Tato konzervatoř dokáže nabídnout individuální přístup každému studentovi s ohledem na jeho věk, míru talentu, ale i časové možnosti. Po úspěšném ukončení čtyřletého studia na Lidové konzervatoři pokračuji ve studiu hudby na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, kam jsem letos úspěšně složil talentové zkoušky.

Petr Matušek, chemik OKK Koksovný, a. s., Ostrava

Taneční obor

Přívětivá cesta k lidovému tanci

Výuka v tanečním oddělení Lidové konzervatoře je v současnosti zaměřena na výuku lidového tance a je určena dětem od čtyř do šestnácti let. „Snažím se v dětech vzbudit pěkný vztah k našim lidovým tradicím,“ vysvětluje Kateřina Macečková, která vede taneční obor.

„Chci své posluchače seznámit s lidovým tancem takovou formou, aby byl pro ně přitažlivý ve svých původních formách i v jevištní stylizaci. Zároveň se jim snažím vštípit základní zásady správného držení těla a pohybovou obratnost. Vycházím z toho, co jsem měla možnost poznat od své maminky, která je stále mým vzorem.“ Doplníme, že maminka Kateřiny Macečkové, Zdena Kyselá, jakožto taneční pedagožka a choreografka působila nejen v Ostravě, jejím okolí a v České republice, ale také v zahraničí.

Žáci tanečního oddělení Lidové konzervatoře tvoří dětský folklorní soubor Hlubinka, který je zároveň součástí Souboru lidových písní a tanců Hlubina. V nejmladším věku se zde děti učí jednoduché lidové taneční hry a písně, postupně jsou ve výuce přidávány jednoduché formy lidových tanců, které přecházejí k náročnějším formám. Při výuce lidových tanců je využívána klavírní korepetice, ale také originální nahrávky lidových muzik. Při vystoupeních děti tančí pokud možno s živým doprovodem cimbálové hudby. Kateřina Macečková pěstuje ve svých svěřencích vnitřní citlivost, vnímavost a představivost, rozvíjí jejich hudební a prostorové citění a v neposlední řadě i jejich tvořivost. „Budování vzájemných vztahů dětí v kolektivu je pro mne velmi důležité,“ zdůrazňuje Kateřina Macečková. „Příležitost je k tomu nejen v hodinách na Lidové konzervatoři, ale také na jarních, letních a podzimních tanečních soustředěních.“

Děti z Hlubinky vystupují zcela pravidelně na veřejnosti, vánoční či velikonoční svátky v Ostravě si bez jejich účasti takřka nelze představit. Časté vystupování na veřejnosti má však na mladé tanečníky

pozitivní vliv, zvyšuje jejich přirozené sebevědomí a také jejich smysl pro zodpovědnost. V dnešní době to je víc než důležité.

S dětmi přirozeně přicházejí na konzervatoř také rodiče. „Spolupráce s rodiči je pro nás zásadní, protože rodiče nám velmi pomáhají. Ať už při přípravě akcí, nebo při jejich průběhu. Někdy potřebujeme pustit hudbu, jindy stěhovat židle. Při soustředěních jde vysloveně o pomoc vyplývající z profesí – z řad rodičů máme například fyzioterapeuta či zdravotní dozor,“ doplňuje Kateřina Macečková.

Kouzelně se právě tato část společné práce projevuje při akcích, které jsou připravovány spolu s rodiči a tanečníky z Hlubiny, jakou je například dnes již tradiční lednový minibál. Podobné akce skvěle dokládají, jak krásný vztah k lidovému tanci svěřenci Kateřiny Macečkové mají. „Potěšilo mne, když děti z Hlubinky získaly v letošním roce na krajské přehlídce dětských folklorních souborů zvláštní ocenění ‘za uchovávání hodnot lašského tanečního projevu’,“ přiznává.

Ona sama je součástí pedagogického týmu Lidové konzervatoře od roku 1991. „Jsem také absolventkou Lidové konzervatoře ještě z časů Krajského kulturního střediska, a to v oboru lidový tanec a také v oboru pohybová výchova,“ vzpomíná. Učila lidový tanec v nižších ročnících (v prvním až čtvrtém ročníku) na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, nyní působí jako lektorka celostátní Školy lidových tradic. Její jméno je nesmazatelně spojeno s lidovým tancem, jemuž se věnuje na celostátní úrovni rovněž jako členka odborné rady Nipos – Artama Praha pro folklor, je členkou programové rady a hodnotící komise mezinárodního folklorního festivalu ve Strážnici a k tomu působí jako místopředsedkyně Regionálního folklorního sdružení Ostrava, ředitelka mezinárodního folklorního festivalu Folklor bez hranic Ostrava a vedoucí Souboru lidových písní a tanců Hlubina.

Ráda bych poděkovala za svou, dnes již osmnáctiletou dceru, která jako předškolačka a posléze i školačka navštěvovala kurzy lidového tance v souboru Hlubinka. Tato přirozená taneční a hudební cesta pod vynikajícím vedením paní Kateřiny Macečkové ji nasměrovala k dalšímu tanečnímu životu, dodnes tančí a je reprezentantkou České republiky ve sportovním tanci.

Ing. Leona Banková, dlouholetá členka Tanečního klubu Ostrava a posluchačka několika vzdělávacích kurzů Lidové konzervatoře

Pro nás je Hlubinka domov – pro holky bezpečný a zdravý prostor k rozvoji, kde mají kamarády a skvělou vedoucí, která je vede jako své vlastní a poskytuje jim hodnotné podněty. Jsme za to moc vděční a děkujeme Kateřině Macečkové, že je tomu tak. To jsou věci k nezaplacení!

Mgr. Jana Naščaková, matka dvou dětí (14 a 7 let) z Hlubinky

Literárně- dramatický obor

Na počátku bývá slovo. A pak třeba dramatická etuda

Divadlo a literatura jsou sice svěbytné umělecké obory, ale mají mnoho společného a po staletí se rozvíjely v těsné souvislosti. Proto jsme obor, který původně seznamoval posluchače se základy divadelního umění, rozšířili na Lidové konzervatoři také o oblast slovesného umění a rozvíjení schopnosti psát a písemně tvořit.

Posluchači dramatického oboru se u nás seznamují s principy improvizace a komunikace

Hra jako život nanečisto

Mgr. Eva Polzerová, která v současné době vede na Lidové konzervatoři dramatický obor, léta pracovala s mladými adepty hereckého umění, z nichž jsou dnes již oceňovaní umělci. Nyní se věnuje posluchačům, kteří nemají s profesionálním herectvím a divadlem ve svých praxích nic společného. Nebo ano? „V životě vlastně stále naplňujeme či nenaplňujeme nějakou sociální roli,“ vysvětluje Eva Polzerová.

„Je dobře, když máme možnost si prostřednictvím cvičení a her vyzkoušet různé sociální role v konkrétních, mnohdy životních situacích. Tímto tréninkem současně otvíráme rozvíjení dalších dílčích dovedností – poznáváme lidské tělo jako nástroj v jednání, cvičíme techniku mluvy a komunikační principy, zvládání prostoru, tempo, dynamiku a rytmus jednání, zkoumáme vztahy v nejrůznějších rolích. Vzhledem k tomu, že se to děje prostřednictvím hry, tak poznáváme i podstatu a praxi hry jako takové.“

Tím, že posluchači Evy Polzerové v hodinách využijí divadelních prostředků při hrách v různých sociálních rolích a ve fiktivních situacích, mají možnost si právě tyto vztahy a situace vyzkoušet tak říkajíc nanečisto, beze strachu ze selhání, pokud by danou situaci řešili špatně. Poté si ve stejné dramatické

prostřednictvím technik, které jsou používány v přípravě budoucích herců, a nabyté zkušenosti mohou pak uplatnit v běžném, praktickém životě. Obdobně v oboru tvůrčí psaní a mediální komunikace zkoušejí posluchači možnosti a bohatost naší mateřštiny ve dvou sférách – literární a žurnalistické. I tato zkušenost může našim posluchačům pomáhat v oblasti komunikace obecně, ale také v úspěšné prezentaci jejich základní civilní profese.

situaci vymění role. „Výměna role jim umožní, aby stejnou situaci viděli jinak a také ji jinak řešili,“ doplňuje Eva Polzerová.

Na Lidové konzervatoři se mohou posluchači pod vedením Evy Polzerové věnovat rovněž pantomimě. Připomeňme, že se už dvakrát dostali na Národní přehlídku pantomimy a pohybového divadla, která se každoročně koná v Kolíně. „Pantomima je umění beze slov – v tom je její síla i náročnost,“ říká s úsměvem Eva Polzerová. „Jedna zkušenost je krásná: máte-li se vyjadřovat tělem, musíte být věcní a srozumitelní. Vede vás to k jasnému a přehlednému vyjádření. Tělem nemůžete „kecat“.“

Eva Polzerová ve své praxi dlouhodobě prosazuje dramatickou výchovu. Považuje ji doslova za nezastupitelný obor v rozvoji osobnosti každého člověka.

„Ráda svým posluchačům připomínám, že každý jsme originál,“ dodává Eva Polzerová. „Každý je jedinečný, má jedinečný vnitřní svět, jedinečné schopnosti, ale následkem výchovy, školy, práce, ztrácíme mnohdy volnost, ochotu otevřít a uvolnit se. Žijeme jakoby pod maskou. Právě takhle zkušenost, že začneme intenzivněji vnímat sami sebe, je osvobozující a posilující.“

Ke své dlouholeté pedagogické činnosti dodává: „Čím déle pracuji jako pedagog, tím víc si vážím svého mladického rozhodnutí věnovat se pedagogické práci. Možnost setkávat se s širokým spektrem lidí, nechat se obohacovat jejich osobnostmi, nebát se vzájemné otevřené komunikace a přijímat vstřícné podněty pro vlastní práci – to jsou dary, které mě provázejí celý život.“

Mgr. Václav Klemens na Lidové konzervatoři vede kurz režie pro amatérské divadelníky. „To hlavní,

co nám může divadlo dát – když se povede – je zážitek,“ říká zkušený pedagog a umělecký šéf ostravského Divadla loutek. Právě jeho zkušenosti a rozsáhlá praxe si vynutily otevření letos již třetího ročníku tohoto kurzu, určeného amatérům. I on tvrdí, že práce s nimi je pro profesionála nesmírně zajímavá. „Amatéři nedělají divadlo prioritně kvůli své obživě. Děje se to z potřeby dělat divadlo. Oni to mají prostě rádi,“ podotýká.

Markéta Radová: Každá hodina je zážitek

Krátce poté, co jsem začala pracovat ve zpravodajství ostravské České televize, dostala jsem od své šéfové telefonní číslo na Evu Polzerovou. „Pomůže ti trochu popracovat s hlasem,“ řekla mi. A hned naše první setkání v divadelním sále v Kosmově ulici bylo pro mě silným impulsem – paní Eva mi velice srozumitelně vysvětlila, že hlas je součástí většího celku lidského těla, odráží se v něm to, jak se pohybujeme, jak držíme tělo, jak jsme uvolnění, jak dokážeme přirozeně jednat a komunikovat. Hned od začátku jsem cítila, že tyhle hodiny nebudou založeny jen na nějakém mechanickém a „křečovitém“ způsobu výuky. Eva Polzerová při svých hodinách systematicky rozvíjí schopnosti a osobnost každého z nás, komplexně a zároveň citlivě přihlíží ke specifickým každého z nás, ale také k našemu vnímání a názorům. Vede nás k intuici. To je pro mě osobně největší přínos. Díky paní Evě získáváme nové a zajímavé podněty, novou inspiraci, kterou si předáváme i sami mezi sebou. Naše hodiny jsou jako proud tvůrčí energie; jsme tou energií vzájemně provázáni, učíme se na sebe reagovat. To vše nám pak usnadňuje i jednání v běžném životě. Podstata je – zdá se – jednoduchá: umět pracovat se svým tělem, přirozeně ho rozvíjet – a v této souvislosti rozvíjet i svou schopnost verbální komunikace. Chápat, jak je důležité uvědomovat si sami sebe v přítomném okamžiku.

Každá hodina je zážitek. A co je nejlepší – každá je úplně jiná, protože paní profesorka nám umožňuje, abychom se na ní aktivně podíleli, abychom ji spoluvytvářeli. Jednou nám ukázala obraz, pak jsme během pár minut měli napsat krátký příběh, k němuž nás ten obraz inspiroval. Každý z nás sepsal něco úplně jiného, ale každý příběh byl správný. Pak jsme na svá dílka reagovali, vybrali si motivy, které nás zaujaly, a použili jsme je v krátké jevištní improvizaci. Šlo o krásnou, jednoduchou hru s motivy, s tím, jak se témata přelévají z jedné oblasti lidského vyjadřování do jiné. Paní Eva říká, že pokroky, které jsme sami se sebou dokázali během studia udělat, jsou hlavně výsledkem naší vlastní práce na sobě. Přesto bych jí chtěla poděkovat: umožnila mi pochopit především to, že možnosti lidského těla i duše jsou neomezené.

Markéta Radová, redaktorka ČT Ostrava

Přirozený jazyk – skutečný základ kvalitního vyjadřování

Tvůrčí psaní nabízí naše škola již několik let. Zpočátku v Múziké škole, později i na Lidové konzervatoři. S mediální komunikací je neoddiskutovatelně spojuje jedna naprosto zásadní věc – jazyk.

„Bez jazyka se komunikovat nedá, stejně jako neuvaříte bez vody,“ konstatuje Mgr. Dana Havlenová, která tento obor na Lidové konzervatoři vede. Jak zdůrazňuje, posluchačům nabízí především skutečnou praxí a hledání vlastního autorského stylu.

„Sama považuji češtinu za jedno z našich největších národních bohatství,“ říká, „přes veškerou skepsi, s níž vnímám jakékoli naivní ´hurá-vlastenectví´. Je to úžasný, nesmírně bohatý materiál, který nám umožňuje vyjádřit vše, navíc velmi krásně. A říkám-li krásně, mám skutečně na mysli estetické kategorie v pozitivním smyslu.“

A jak jde dohromady tvůrčí psaní a mediální komunikace? „Naprosto přirozeně,“ je přesvědčena Dana Havlenová. „V dnešní době máte experty na mediální komunikaci a komunikaci obecně málem na každém kroku. Jenže nikdo jakoby přitom nectil to základní, tedy přirozený jazyk. Je hezké, když v sobě najdeme odvahu vůbec otevřít ústa. Jenže bychom to neměli odbýt jakousi podivnou formální, nejlépe administrativní hatmatilkou, která přirozený jazyk naprosto nectí.“ Přitom právě přirozený jazyk je podle Dany Havlenové alfa a omega kvalitního vyjadřování.

Svoje posluchače vede k neformálním způsobům vyjadřování. „Je to jako v jiných uměleckých oborech – na jedné straně jsou pravidla, ale souběžně jde i o určitou psychoterapii a nezbytné uvědomování si sebe sama,“ vysvětluje. „Už mnohokrát jsem si vyzkoušela, že mi sem přišli zájemci o tvůrčí psaní, v běžném rozhovoru byli uvolnění a kvalitně se vyjadřovali, ale v okamžiku, kdy vzali do ruky tužku, začali se vyjadřovat jako roboti. Jejich praxe byla

taková, že si kolem sebe vytvořili jakousi ochrannou krustu, která jim brání, aby psali svobodně a přirozeně. Tvůrčí psaní, tak jak je praktikujeme na Lidové konzervatoři, vede posluchače k tomu, aby takové bariéry odbourali, aby se nestyděli za své emoce a aby je také uměli vyjádřit. A přitom odbouráváme i mnohé mýty, které se kolem vyjadřování objevují.“ Podle Dany Havlenové na tom nic není, znamená to jediné – umět využívat našeho společného jazyka ve všech jeho vrstvách, nejen v té spisovné. „Nebát se emocí a už vůbec ne těch svých – mnozí jsme je v sobě zakovali tak, že ani nevíme, že někde hluboko v nás jsou. Ale bez nich a bez toho, abychom je dokázali adekvátně využít a ztvárnit, ještě nikdo nic kloudného nenapsal,“ tvrdí.

Média? Až příliš často nevědí, jakou moc mají

I v jazyce platí estetické kategorie, podle Dany Havlenové na to ale současná média často rezignují. „Naše současnost je dlážděna rychlostí a ledabylostí, protože základním hybatelem společenského pokroku je – údajně – výkon, nikoli kvalita. A také až příliš rádi kopírujeme – móda ovládá náš život, je to jednoduché, neklade to na nás žádné nároky, necháváme se raději ovládat,“ vypočítává Dana Havlenová aktuální společenské trendy. „Nějak neslyším, že by si někdo položil otázku, co je a co už není v jazyce krásné a v tomto smyslu opodstatněné. Je skutečně krásný jazyk, který využívá jednoduchých klišé a floskulí, vystačí si s minimem sloves, nejlépe bez vlastního významu, a čerpá toliko z všeobecně užívaného rádo-by evropského slovníku, jemuž ale ve skutečnosti často nerozumí ani sám autor? Pokud dnes je právě toto standardem v médiích, zejména těch veřejných službách, pak je cosi zásadního špatně,“ upozorňuje.

„Bohužel jedna věc platí stále: kdo chce psát, musí číst,“ konstatuje Dana Havlenová. Jenže dnes děti číst nechtějí a dospělí nemají čas. A přesto všichni touží po příbězích, pohádkách, dobrodružstvích. „A tak sedí u televize, potažmo počítače. A nasávají jazyk v jeho nejpokleslejších podobách, protože současní překladatelé a tlumočníci právě na kvalitu a úroveň jazyka velmi často rezignují. Novináři jsou na tom stejně, zvláště pak v audiovizuálních médiích. Škoda. Obrovská škoda, hlavně pro nás jako diváky, posluchače, čtenáře. Jako uživatelé tomu všemu jen přihlížíme, protože – co zazní v médiích, je přece dobře. A to je fatální omyl. Musím říci, že nutím své posluchače už od první hodiny, aby vážně přemýšleli o jazyce. Přemýšleli o tom, co chtějí psát, proč to píšou a co svým textem chtějí vyjádřit,“ popisuje.

Jazyk v nejrůznějších podobách, ať už jako pouhý zprostředkovatel informace, nebo jako svébytný tvůrčí materiál nás obklopuje neustále. Je třeba jej znát, je dobré jej vnímat a naslouchat mu. Protože právě jazyk (a jeho konkrétní užití) nám mnohé napoví. „Učím svoje posluchače, aby poslouchali, co jim kdo říká a jak. Je to totiž velmi dobrý způsob, jak poznat, koho máme před sebou a jak to s námi coby příjemci jeho informací myslí,“ doplňuje Dana Havlenová. „Pokud se takový ´expert´ omezí na sto-krát opakované floskule, obecná klišé, pak nám zjevně nemá co říci. Přečtu-li si jakoukoli reklamu plnou ´extra´ a ´super´ vlastností jakéhokoli výrobku, navíc plnou hrubek, okamžitě vypínám a ztrácím zájem.“

A pak zvážní. „Jako bychom si dnes vůbec neuvědomovali, jaký vliv média mají, jak agresivně likvidují náš jazyk právě tím, jak jej neumí správně používat, jak jej vlastně neovládají a přitom se tváří nesmírně znalecky. A zručně přitom mísí odborné výrazivo s jakýmsi zatuchlým administrativním pseudostylem. Doslova šílím, když čtu v nějakém titulku, že ten či onen ´míní´. Ve druhém desetiletí současného tisíciletí se nám tento lexikální stařík opět vrátil do jazyka zásluhou editorských nedouk, neboť

jim to patrně připomíná anglické ´mean´. A co mne zlobí asi nejvíce v současném laickém vnímání jazyka, je přesvědčení, že co se objeví v médiích, stává se normou. Jenže v médiích nepracují tak vybavení uživatelé naší společné mateřštiny, aby tuto normu skutečně mohli vytvářet. Paradoxně desítky let poté, co spatřila světlo světa hra Václava Havla Vyrozumění, nám tu opět řadí ´ptydepe´ jak vystřižené z časů totalitních. A přitom prazáklad administrativního stylu vznikl po první světové válce mizerným překladem z němčiny.“

Hodiny tvůrčího psaní byly pro mne docela překvapivé. Dozvěděla jsem se leccos, co jsem si tak úplně ze školy nepřinesla. Tak třeba, že nemusím pořád nějak zhušťovat či zahušťovat svoje texty, že se pak může stát, že se v nich čtenář nevyzná. Na tvůrčím psaní na mne dýchla svoboda – najednou jsem mohla psát, jak cítím, ne jak tuším, že by se to někomu asi mohlo líbit, že zkrátka nemusím být formální, protože to po mně nikdo nechce. Ta svoboda pochopitelně není bezbřehá, základní autorské pravidlo totiž zní – piš, aby ti čtenář rozuměl. Kdybych na tyhle hodiny nechodila, asi bych nikdy nenapsala to, co jsem tehdy napsala – reportáže a fejetony ze svých pobytů a studií ve Francii. Jsem vděčná za zpětnou vazbu, za názory spolužáků i za jejich texty. Každý má jiný styl, tvoří jinak, v jiném žánru – i tahle pestrost byla zajímavá.

Bc. Adéla Odríhocká, studentka OU,
obor překladatelství a tlumočnictví

Karin Vítková: Tvůrčí psaní a já

Vždycky, když jsem viděla někde inzerát na kurzy tvůrčího psaní, představovala jsem si, jak sedím v učebně plné dychtivých Hemingwayů a Brontëových. Všichni hltáme poučky a pravidla z lektorových úst a za pár měsíců třímáme v rukou Pulitzerovu cenu. A aniž bych si to kdy pomyslela, nakonec jsem přece jen zasedla do lavice v naději, že konečně zúročím jedničky ze slohových prací.

Mno..., přiznám se, že ty jedničky jsem nezúročila, ale raději hluboko zakopala. A proč? Protože tvůrčí psaní vám žádné poučky a pravidla nedá. Tvůrčí psaní vám toho naopak dost vezme. A to především iluze. Vezme vám iluzi o "probíhajících" výstavách, koncertech, poradách, pracích a všem, co kdy "probíhalo". Věděli jste, že všechny ty výstavy, koncerty, porady a všechno vlastně nikam běžet nemohou? A i kdyby – kam by vlastně běžely? Tvůrčí psaní mi vzalo mé přesvědčení, že se musím v psaném projevu vždy vyjadřovat spisovně, a pokud možno, odborně. Ať čtenáři vidí, že nejsem žádný primitiv. Jediný výsledek je ten, že naopak jako primitiv si připadá čtenář. Kdo by taky těm blábolům v novinách dneska rozuměl. A to je taky jedna z věcí, kterou mi tvůrčí psaní vzalo: noviny raději nečtu.

Takhle to ale vypadá, že tvůrčí psaní by raději neměl vůbec nikdo vyučovat. Ale to by byl hluboký omyl – tvůrčí psaní by mělo být povinným předmětem na každé základní škole. Zase se ptáte proč? Protože tvůrčí psaní vám sice dost vezme, ale vrátí dvojnásob. Vráť vám především víru v krásu českého jazyka. Zjistíte, že můžete psát o čemkoliv a o komkoliv. Váš hrdina může dělat úplně cokoli. Dokonce může klidně mluvit sprostě, a to hodně. Ovšem pozor: jednu poučku bych přece jen měla. Vy, jakožto autor, musíte o svém hrdinovi vědět naprosto všechno. I to, co zůstane čtenářům skryto, třeba to, jestli váš neohrožený hrdina nosí trenýrky nebo slipy. A to – dámy se mnou jistě budou souhlasit – je velmi podstatná věc.

Tvůrčí psaní je občas i docela bitva, nejvíc se sebou samým, v každém případě vám otevře bránu do světa, který už nikdy nebudete chtít opustit.

Karin Vítková, posluchačka oboru tvůrčí psaní, v současnosti na mateřské dovolené

Výtvarný obor

Fantazie, hledání cest k sobě, radost z výtvarného projevu

Výtvarný obor je v současné době vyučován ve třech samostatných ateliérech, které jsou orientovány na obory, které pod vedením konkrétní výtvarnice vždy vzájemně souvisejí: kresba, malba; olejomalba (pod vedením Mgr. Pavly Titorové), grafika, kresba, malba; design textilu a oděvní tvorba; oděvní návrhářství a módní tvorba (pod vedením Bc. Jany Smékalové), keramika, modelování; výroba šperku a bižuterie; Malý výtvarník (pod vedením Jany Veselé).

Lidová konzervatoř nabízí v těchto ateliérech studium úplným začátečníkům i pokročilejším zájemcům. Ti se zde od naprostých základů postupně propracují k náročným a složitým úkolům a technikám, a to nejen formou řádného tříletého studia, ale i v podobě, která by se dala zařadit do oblasti celoživotního vzdělávání.

„Přicházejí za námi posluchači v nejrůznějším věku,“ popisuje Pavla Titorová, „od sedmi let, až po dámu, která k nám jezdí v neuvěřitelných 90 letech. Během tříletého studia se snažíme rozvinout individuální schopnosti studenta, vycházet z toho, co jej baví, zajímá, která z technik je mu blízká, nepřetvářet jej k obrazu svému, ale hledat jeho kvality a ty podporovat.“ Všechny ateliéry z této myšlenky také vycházejí a naplňují ji v praxi: důležitý je osobitý projev studentů, individualismus v tvorbě a přizpůsobení se jejich schopnostem. „Nesnažím se přetvářet výtvarný pohled na svět,“ říká například Jana Veselá, „ale postupně rozšiřovat tvůrčí horizont každého posluchače. Vždy je velmi důležité pracovat citlivě, respektovat podstatu každého studenta i jedinečnost jeho pohledu na svět, pravdivost a autenticitu.“

Patří rovněž k oceňovaným stránkám výuky na Lido-
vě konzervatoři, že se pedagogové snaží vytvářet příjemné tvůrčí prostředí tak, aby studenti při své tvorbě relaxovali, třebaže se zároveň učí novým technikám, setkávají se s novými tématy a na odborné úrovni se seznamují se správnými technologickými postupy. Posluchači přitom přirozenou formou získávají rovněž základní přehled o dějinách umění.

„Vždy nám jde o proces,“ představuje systém výuky Pavla Titorová, „práci zahajujeme jednodušší tvorbou, která vede k osvojování techniky, a současně usilujeme o zachování osobitého projevu každého autora. Postupně přecházíme ke složitějším technikám a volné tvorbě až k přípravě a realizaci závěrečné volné práce, vždy s důrazem na subjektivitu v tématu i technice projevu. Autor-posluchač je při své práci konfrontován se svým vnitřním světem, učí se hledat tuto svoji součást, přijímat ji a umělecky ji využívat, nacházet uspokojení ve svých momentálních tvůrčích schopnostech, jež se pak mohou dál rozvíjet a profilovat.“

Základní filozofie oboru

„Umění je jako lék na bolesti člověka a zároveň cesta k harmonickému vztahu k sobě samému i okolnímu světu,“ připomíná Jana Smékalová, která na Lidové konzervatoři vyučuje již 18 let grafiku, design textilu, návrhářství a módní tvorbu.

Přátelské prostředí a přístup, které jsou zásadní pro veškerou výuku, přinášejí sebou další pozitiva – zájem o obor přivádí k sobě lidi profesně odlišně založené, napomáhá vytváření přátelských mezilidských vztahů, často na celý další život. „V mém ateliéru spolu pracují mladí studenti i senioři. Jsou zde zastoupeny různé profese a spojuje je stejný zájem – tvořit, relaxovat, dělat alespoň na chvíli to, co je baví. A pak přenést tento pocit, psychické naladění a klid do svých domovů,“ dodává Jana Smékalová.

Pavla Titorová rovněž vnímá tvorbu jako určitou psychoterapii: „Posluchači nacházejí prostřednictvím tvorby sebe sama, nacházejí sebeuspokojení tvorbou, tvorba se stává jakousi duchovní potravou studenta. Myslím, že to, co u nás posluchači nalézají, by se dalo vyjádřit ve třech bodech – volnost v systému svazujících pravidel, výuku, jež nabíjí studenta energií, a odpočinek od shonu současné doby.“

Její slova potvrzuje i Jana Smékalová: „Ateliér grafiky, návrhářství a design textilu se za dobu mého působení na Lidové konzervatoři stává jakýmsi úlem, zázemím pro současné i pro bývalé studenty, kteří si stále přicházejí pro radu, nebo se přijdou pochubit tím, co samostatně vytvořili. Posluchači ze školy neradi odcházejí, a pro mnohé, kteří u nás studují osm i více let, se stává naše konzervatoř součástí životního stylu, životní potřebou. I když jsou to lidé různého věku a profesí, rozdíl se díky společnému zájmu o výtvarné umění stírají.“

Jedinečný obor – design textilu, oděvní tvorba

Obory směřující k oděvnímu návrhářství – design textilu a oděvní tvorba – se na Lidovou konzervatoř dostaly s příchodem Jany Smékalové. „Tehdy jsem si uvědomila, že takový vzdělávací obor tady chybí,“ vzpomíná zkušená výtvarnice a pedagožka. „A přitom by mohl významně usnadnit cestu a rozšířit možnosti těm, kdo se designem textilu, oděvu či grafikou zabývají ve svém volném čase, chtějí podnikat, případně touží změnit svoji profesi.“ Jana Smékalová tehdy uvedla do života koncepci, založenou na třech oborech – prvním je grafika, kresba, malba, druhým oborem je design textilu a oděvní tvorba a třetím návrhářství a módní tvorba. Postupem doby se ukázalo, že její koncepce má smysl i atraktivitu, o všechny obory je stále zájem. „Bylo nutné přizpůsobit se novým technologiím, v poslední době zas můžeme sledovat rostoucí zájem o umělecká řemesla, proto jsou staré tradiční techniky součástí výuky.“

Práce jsou vždy individuální, zdůrazňuje Jana Smékalová, a velmi odlišné. „Posluchači by si měli odnést do života potřebu tvořit, naučit se dívat, hledat, posílit vytrvalost v práci, být nezávislý na společenském tlaku, vymanit se z běžného myšlení. A to nejen tradičními prostředky výtvarné komunikace, ale

i moderními způsoby výtvarné práce. Každý z textilních oborů opouští občas tradiční meze oděvního designu směrem ke konceptuálnímu umění, třeba cestou tvarového a technologického experimentu,“ vysvětluje.

Jemný šperk i zahradní plastiky

Tvorbu šperku začala vyučovat na Lidové konzervatoři Jana Veselá v roce 2012. Oproti jiným, krátkodobým možnostem nabízí ucelený pohled na ruční výrobu šperků, tedy nikoli dílčí či jednotlivé techniky v krátkodobém kurzu. Tvorba šperku stále vzbuzuje zájem a některé studenty vede k dalšímu výtvarnému vzdělávání i po absolvování celého studijního bloku.

„V hodinách vedu se svými studenty určitou formu dialogu,“ popisuje Jana Veselá. „Návrhy mých posluchačů mě samotnou nutí k zamýšlení o vhodné technice provedení. Mnohdy, díky studentům, zkouším i já nové postupy, něco neověřeného, nového. Tím tato práce obohacuje i mne a moji šperkařskou tvorbu.“

Jana Veselá je svým zaměřením především keramička, jak sama říká – keramika je základním kamenem, součástí a inspirací její výtvarné práce. „Studenti hledají cesty k obsahu a formě,“ vysvětluje Jana Veselá, „seznamují se s keramickými materiály, glazurami, rozvíjejí si prostorovou představivost a znalost statiky. Od ryze užitkové keramiky se dostávají k objektům, které vyjadřují emoce. Od hlíny zpracovávané vytáčením na kruhu, přes rozměrnější, někdy až robustní zahradní plastiky.“

V průběhu let se i složení studentů na keramickém oboru mění. V posledních letech roste počet zájemců o studium všech výtvarných oborů v seniorském věku, potřeba tvořit přestává být výsadou pouze žen.

S Lidovou konzervatoří jsem se seznámila během svých vysokoškolských studií, přivydělávala jsem si zde jako vyučující malých dětí, které mi svou spontaneitou, vnímáním a používáním barev, neotřelými nápady a nekonečnou fantazií přiblížily jejich světy. Tato zkušenost mne zpětně ovlivnila, protože síla, krása a bezprostřednost tohoto projevu mne stále láká a inspiruje. Seznámila jsem se zde se spoustou zajímavých lidí rozmanitých profesí, někteří z nich mi zůstali jako blízcí přátelé. Jako vyučující mne těší vznik nových, přátelských vztahů a často jsou to pak přátelství na celý život, podnikají společně a nejen výtvarné akce. Těší mne, když studenti vyjádří svoji spokojenost s průběhem studia, s tím, jak jsem je vedla a co jsem do jejich tvůrčího a duchovního života vnesla nového. Těší mne, když za mnou přijdou třeba i po letech, kdy už u nás nestudují, a vypráví mi o sobě a o svých tvůrčích aktivitách.

Pavla Titorová, vyučující, ateliér kresby, malby, olejomalby

S kamarádkou, kterou také vždy bavilo kreslit a malovat, jsme hledali způsob, jak se začít věnovat výtvarné tvorbě trochu pravidelněji a intenzivněji. Ačkoli jsem chodil v dětství více než 10 let na základní uměleckou školu, během střední a vysoké školy zůstala tvorba jako koníček stranou. Kolegyně kamarádky nám doporučila Lidovou konzervatoř, kam sama již několik let chodila. Zprvu jsem se bál, aby nešlo o klasický kurz ve smyslu „nakresli přesně to, co vidíš“, ale brzy se ukázalo, že tady je to zcela jiné. Ačkoli jsme v prvních dvou letech pracovali především na zadaných úkolech a stanovenými technikami, vždy zůstávala zachována osobitost našeho projevu. Vyučující nás vždy podporovala v tom, aby náš styl krystalizoval a vyvíjel se v rámci toho, co je nám vlastní. Ve třetím, absolventském roce se pak ukázalo, jak se naše práce zlepšila.

Jakub Ivánek, vědecký pracovník

O Lidové konzervatoři jsem se dozvěděla od své kamarádky a asi před pěti lety jsem zde začala studovat obor kresba a malba. Keramika je již třetí obor, který navštěvuji a je pro mě ostrovem uvolnění a radosti v moři stresu a chaosu běžného života. Naše lektorka Jana Veselá dělá čest svému jménu, má vždy dobrou náladu a šíří pozitivní energii, tedy i atmosféra v naší skupině je pohodová a tvůrčí. Všichni tady pracujeme s nadšením, vždyť tvoříme, a to je radost. Keramika je pro mě velkou inspirací a rehabilitací v této uspěchané době.

Dana Kubečková, lektorka angličtiny

Malovala jsem od dětství, nic jiného jsem nikdy ani neuměla. Náhodně jsem objevila obor kresba, malba, grafika na Lidové konzervatoři. V určitém období jsem totiž pocítila potřebu ve své výtvarné tvorbě něco změnit, objevit nové techniky, rozhlédnout se. V tom mi velice pomohl výjimečný a osobitý přístup Jany Smékalové. Do jejího ateliéru jsme přicházely a většinou dlouho zůstávaly, staly se jeho součástí. Všechny nás cosi spojovalo a spojuje stále, i když už jsme Lidovou konzervatoř dávno opustily. Jsme všechny propojené jakousi neviditelnou nití, která je neskutečně pevná a přes kterou k nám přicházejí nové impulzy, nová témata, nová tvůrčí a životní energie.

Jarka Majewská, grafička

Tato škola mi pomohla, abych se zbavila pochyb o sobě a nestyděla se projevit. Je pro mě oázou pohody, mohu se tady setkat s milými a zajímavými lidmi, stejně naladěnými jako já. Malování je pro mě jako koník, na kterém mohu uniknout z našeho pragmatického života do světa barev a bezstarostných myšlenek.

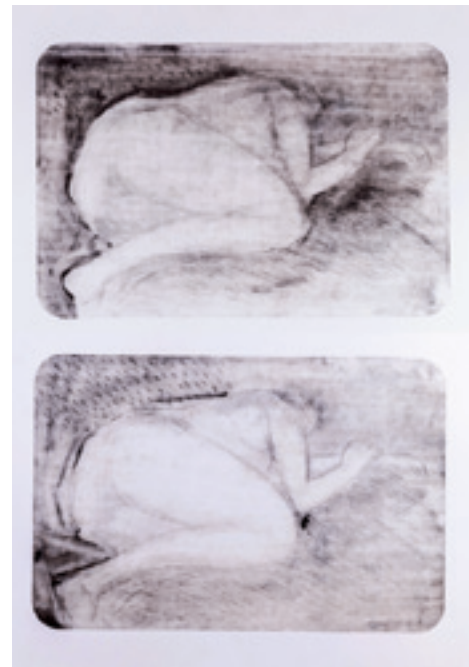
Jana Folwarczná, projektantka v požární ochraně

Kreslení bylo mojí první životní vášní. Měla jsem ale dlouholetý blok (trval přesně 35 let), který způsobila učitelka z tehdejší lidošky. Pak už jsem kreslila víceméně jen v hodinách výtvarky, dostávala sice dobré známky, ale nějak se z toho vytratila ta prvotní radost... A tak jsem vystudovala (a učím) „aspoň“ dějiny umění, abych byla blízko. Vždyť nejintenzivnější vzpomínky na mé rané dětství jsou: já a blok, pastelky a tempery, vodovky, štětec. A teď, po roce a půl na Lidové konzervatoři, jako by se prolomila nějaká skleněná zeď a zase jsem to já a blok, pero, štětec, akvarely a jsem v sedmém nebi. Víím, že jsem znova úplně na začátku, a že je přede mnou dlouhá cesta, ale víím, že tentokrát už z ní neuhnu. Ještě nikdy se mi nestalo, že by se mi na hodinu nechtělo, vždy se těším jako malá. A jsem smutná, když někdy odpadne výuka, a ani ten svátek, pro který se tak děje, nemá šanci mě utěšit. Prázdniny přežiju jen díky kapesnímu skicáku, bez kterého už vůbec nevycházím z domu.

Hana Vorlová, historička umění, odborná asistentka

Výtvarná fotografie

Fotografie jako projev duše

Vypadá to nesmírně snadně – zmáčknete knoflík a kdesi v hlubinách aparátu je obrázek. Jenže když se pak na něj podíváte, zjistíte, že zdaleka nezachycuje váš zážitek, že si vlastně pamatujete něco docela jiného. A tak buď na fotoaparát úplně zanevřete, nebo se začnete pídít dál. Jak to udělat, abyste nedělali jen plochý záznam čehokoli, aby vaše fotografie dýchala, aby z ní i další diváci vnímali víc než základní informaci? Možností je dnes hodně, jednu z nich poskytuje téměř od svého počátku i Lidová konzervatoř.

Obor výtvarná fotografie se zde objevil už na počátku šedesátých let, má tedy hlubokou a silnou tradici. Dnes nabízí základy práce s fotografickým obrazem a vede posluchače k samostatnému hledání nových tvůrčích postupů. Ukazuje se, že pro veřejnost jsou v současnosti atraktivní krátkodobé kurzy, které zájemce mohou přivést přes dílčí náměty k dlouhodobějšímu studiu. Lidová konzervatoř tedy vedle dvouletého studia pravidelně otevírá kurzy základní práce s digitální zrcadlovkou, základů výtvarné fotografie a rovněž portrétní tvorby, připravuje kurz fotografování architektury i dětského portrétu. O svých zkušenostech u nás přednášejí špičky tuzemské fotografie – před nedávnem Roman Sejkot, Jovan Dezort, Dita Pepe a další oceňovaní tvůrci.

„Nápadů je dost,“ říká MgA. Jiří Žižka, který v současné době výtvarný fotoateliér na Lidové konzervatoři vede. Digitalizace vtrhla do jeho oboru se vší vervou. „Nezbývá nám, než stále hledat vlastní osobitý charakter a náplň, která přes všechna úskalí naše potenciální posluchače přesvědčí, že není jen jedna cesta, že fotografie není jen technická záležitost, ale také výtvarná disciplína. Bylo by velmi naivní slepě reagovat na zjednodušenou poptávku,“ upozorňuje Jiří Žižka, „na pouhé zvyšování počtu posluchačů, jejichž tvorba je ve výsledku vlastně stejná, bez života a bez nápadu. Naše dvouleté studium ani krátkodobé kurzy nemají poskytovat jen jakési zjednodušené školení či rychlokurz, ale skutečné umělecké vzdělání, a to

i v oboru tak spojeném s technikou, jakým současná fotografie je.“

Jiří Žižka oceňuje s ohledem na své předchůdce a kolegy výukový systém Lidové konzervatoře, který umožňuje, aby se i fotoateliér stával místem pro nezávislé tvůrčí zápasy, střetávání myšlenek a koncepcí. „Vzdělání samozřejmě vždy obsahuje nezbytnou sumu informací, kterou je třeba posluchačům předat,“ uvažuje. „Přednášející mají informace poskytovat, ale neměli by je vnucovat. Měli by nechat na studentech, jak si s nimi poradí a jak s nimi naloží. Smyslem výuky je ukazovat možnosti, otevírat nové cesty, pedagog by neměl k zájemcům o uměleckou fotografii přistupovat autoritativně, z pozice moci a síly, ale především na základě zkušenosti a osobnostní i umělecké zralosti.“ Jiří Žižka v této souvislosti oceňuje působení svých předchůdců na Lidové konzervatoři – Jaroslava Kociána a Dity Pepe, kteří se podíleli na vytvoření základní a přitom flexibilní koncepce studia výtvarné fotografie na Lidové konzervatoři v nových společenských a technologických podmínkách. Posluchači se vzdělávají nejen teoreticky, ale také si prakticky vyzkoušejí možnosti svých přístrojů. „Ateliér se zejména při praktické výuce stává prostorem pro přirozenou a zdravou konkurenci,“ říká spokojeně Jiří Žižka.

Dvouleté studium výtvarné fotografie je orientováno tak, aby si posluchači osvojili všechny techniky černobílé i barevné digitální fotografie a aby zvládli její následné zpracování. Jiří Žižka klade ve výuce důraz na individualitu. „Musíme umožnit studujícím, aby mohli projevit svůj originální přístup a pomoci jim rozvíjet individuální tvorbu. To vše pak mohou svobodně vyjádřit v absolventském souboru, který odevzdávají na závěr studia.“ V každém ročníku studuje maximálně deset posluchačů, takže i vyučující má prostor věnovat se dostatečně každému z nich.

„O co usilujeme coby vyučující nejvíc, a snad mohou říci nepřetržitě, je, aby posluchači měli dostatek

prostoru pro vlastní volnou tvorbu,“ zdůrazňuje Jiří Žižka. „Vždyť to je vlastně to, co k nám zájemce o uměleckou fotografii přivádí. Navíc právě v této části výuky se nic nemusí“. Právě naopak – dovoleno je takřka vše. Díky tomu v našem ateliéru vznikla řada vynikajících a úspěšných prací.“ Jiří Žižka právě v tom vidí hlavní smysl svého snažení jakožto pedagoga a hlavní náplň fotoateliéru na Lidové konzervatoři. „Dáte-li lidem možnost vytvářet něco nového, obohacují nejen sebe, ale i svět kolem,“ říká s úsměvem. Řadu z těchto pozoruhodných studentských prací mohli návštěvníci Lidové konzervatoře vidět ve školní Galerii Camera. Úroveň výuky potvrzují pravidelná přijetí posluchačů či absolventů oboru na vyšší odborné školy (kupříkladu na Institut tvůrčí

fotografie v Opavě či Ateliér fotografie na Fakultě umění Ostravské univerzity), a též ceny v tuzemských uměleckých soutěžích.

Jiří Žižka přiznává, že zkušenost z Lidové konzervatoře s dospělými amatéry zásadně změnila jeho pohled na obec amatérských fotografů. „V minulosti šlo o soukromou zábavu, dnes se stává obec amatérů zázemím, ze kterého do profesionální sféry přecházejí talentovaní jedinci, ať již přímo do profese, nebo nepřímo do škol vyššího typu,“ vyjmenovává. „Pevně doufám, že i v následujících letech budeme mít šanci nabízet a zavádět další a nové formy studia výtvarné fotografie a obě tyto sféry obohacovat o nové talenty.“

O Lidové konzervatoři jsem se dozvěděl náhodou. Zajímalo mě, jestli je v Ostravě nějaká možnost studovat taje fotografie při zaměstnání, a byl jsem mile překvapen tím, že tady taková možnost nejen je, ale navíc se jedná o instituci s velice dobrou pověstí. Z vlastní zkušenosti musím říci, že škola mi dává hlavně sebedůvěru a motivaci posouvat se i do oblastí fotografie, kde se cítím nejistý, pomáhá mi utřídit si myšlenky a zamýšlet se nad tím, proč a jak pokračovat dál vytyčeným směrem. Navíc jsem tady potkal partu skvělých lidí a několik dobrých přátel. Nic nespojí nesourodou skupinku jako černá hodinka ve fotokomoře při vyvolávání fotek!

Zdeněk Merta, posluchač 2. ročníku výtvarné fotografie

Vůbec jsem netušila, že nějaká taková škola existuje. Ale mám dceru, která kdysi navštěvovala základní školu. A v té škole měla spolužáka, z kterého se vyklubal kantor. A ten kantor dnes působí na této škole v oboru výtvarná fotografie. Už od dětství jsem tíhla k "výtvarnu". Bohužel můj profesní život nebyl tím, co by mé touhy v této oblasti naplňovalo. Patřím mezi osoby "dříve narozené", denní studium je pro mne tedy vyloučené. V minulosti jsem absolvovala nějaké jednorázové kurzy focení, ale tam jsem jen zjistila, jak ohromná problematika fotografování je a jak bych chtěla znát a umět víc. Možnost naplnit tyto ambice bez ohledu na věk na Lidové konzervatoři byla pro mne radostným zjištěním. Studium mi nejen změnilo pohled na fotografii jako takovou, ale samozřejmě mi pomohlo osvojit si základní výtvarné postupy, o kterých jsem měla pouze rámcové povědomí. Jako příjemný bonus vnímám i nalezení nových přátel. V prvním ročníku, těsně před Vánoci, jsme využili pozvání naší kolegyně na focení v plenéru. Vyjeli jsme do končin pro mne tehdy nepoznaných poblíž Zlína, kde jsme prožili nezapomenutelný den, i přes více než špatné počasí. Tahle úžasná příležitost nám pomohla, abychom se víc sblížili nejen s ostatními spolužáky, ale i s naším učitelem Jirkou. A pár melancholických snímků, které tehdy v dešti a pošmourné mlze vznikly, jsou toho skvělou připomínkou.

Jindřiška Adamíková, posluchačka výtvarné fotografie

O konzervatoři jsem se dozvěděla na internetu, když jsem hledala nějakou možnost, jak studovat fotografii jako obor a ne jen v krátkodobém kurzu. Pár takových už mám za sebou, ale nesplnily mě očekávání. Na Lidové konzervatoři jsem získala široký přehled různých technik a postupů. Hlavně mě tady konečně nutí zkoušet i věci, ke kterým bych se sama asi nikdy nedostala. Ráda vzpomínám na výlet s fotoaparátem na začátku prvního ročníku, při němž jsme se vzájemně poznali se spolužáky a který nám umožnil, abychom prožili celé dva ročníky v přátelsky uvolněném duchu, bez problémů vzájemně spolupracujeme a podporujeme se.

Lucie Hankeová, posluchačka 2. ročníku výtvarné fotografie

O fotoateliéru na Lidové konzervatoři mi řekl známý, který tady před pár lety studoval. V té době ho učila ještě Dita Pepe a byl s výukou moc spokojen. Osobně nejvíc oceňuji konzultace, možnost mluvit o svých fotografiích s někým, kdo tomu rozumí. Je moc dobré, když mohu vyslechnout názor někoho z oboru. Taky jsem se tady seznámila s technikou černobílé fotografie a mohla jsem si vyzkoušet středoformátové fotoaparáty a vyvolávání filmů. Je prima, že nejde "jen" o výuku, určitě nezapomenu, jak jsme dělali závody ve skládání vývojnice a navíjení filmů do ní. A hlavně – jak nás to pan Žižka učil, zapomněl se zmínit, že si ten film musíme po straně přidržovat, takže nám pořád vypadával...

Lenka Rokešová, posluchačka 2. ročníku výtvarné fotografie

Múzická škola

Múzická škola – úchvatná mladší sestra Lidové konzervatoře

Letos je tomu právě 26 let, co v rámci Lidové konzervatoře existuje Múzická škola s jedinečným umělecko-vzdělávacím programem, směřováním, ale i výsledky. Škola, která jako první v republice reflektovala umělecké zájmy, tužby a potřeby dětí se zdravotním postižením a v integraci se zdravými vrstevníky jim nabídla v ucelené podobě nové postupy, metody a formy uměleckého vzdělávání.

„Vznik Múzické školy, tehdy Dětské múzické školy,“ vzpomíná autorka tohoto jedinečného projektu Miloslava Soukupová, „nebyl ani jednoduchý, ani přímočarý. A to nejenom pro vstupní finanční náročnost, ale zejména pro formální a obsahovou nezařaditelnost. Neodpovídal totiž tehdejšími normám ani zvyklostem a nevěšel se do obvyklých tabulek, protože zahrnoval více oblastí: výchovně-vzdělávací, estetickou, kulturní, uměleckou, terapeutickou, ale i sociální.“ A tehdy pomohl odbor kultury Magistrátu města Ostravy, projekt jedinečné školy pro děti a mládež se zdravotním handicapem podpořil. Znamenalo to však, že iniciátorka projektu Míla Soukupová vše nezbytné obstará sama – najde vhodnou budovu a připraví její funkční úpravu, dá dohromady odborný pedagogický tým, vybavení učeben, pomůcky a zejména přivede děti. Dodnes všechny překvapuje rychlost, s jakou se jí projekt podařilo uvést do praxe. „Věřila jsem, že dobrá myšlenka se uskutečnit musí, šla jsem důsledně za vytčeným cílem a mé zaujetí pro věc bylo obrovské,“ líčí Míla Soukupová. Skutečností zůstává, že přípravné práce trvaly pouze od dubna do srpna roku 1991, Dětská múzická škola zahájila výuku 9. září 1991 v malé jednopatrové vilce v Hynaisově ulici a stala se organickou součástí Lidové konzervatoře. V roce 1994 se přestěhovala do většího domu v nedaleké Nivnické ulici, který byl pro její potřeby zrekonstruován.

„Začátky byly náročné, ale také nesmírně krásné – pedagogický sbor byl plný nadšení, všichni chtěli pracovat nově, jinak,“ vzpomíná Míla Soukupová. Nová škola – a dodejme, že jediná v regionu i v celé republice – poutala pozornost a zájem odborníků i laické

veřejnosti a slibně se rozvíjela. Ze vzdělávací instituce určené dětem se postupně rozšiřovala i na starší handicapované, a tak byl u příležitosti 10. výročí změněn název školy na Múzickou školu se speciálním zaměřením na děti a mládež se zdravotním postižením. Na konci roku 2005 pak začaly další stavební práce, jejichž výsledkem je současná podoba budovy v Nivnické ulici. Moderní a nekonvenční stavba dokonale odráží, co se ve škole děje. Přístavba a celková modernizace byly ukončeny v letních měsících roku 2006.

Miloslava Soukupová vytvořila z ryze altruistické myšlenky zcela jedinečný a fungující výchovně vzdělávací organismus. „Múzická škola poskytuje umělecké vzdělání nejen dětem s nejrůznějšími handicapy – smyslovými, mentálními, duševními, fyzickými, sociálními, ale také jejich zdravým vrstevníkům,“ připomíná. „To sebou neslo vznik zcela specifických vzdělávacích programů, které škola denně využívá a jejichž prostřednictvím i posluchačům s velmi komplikovanými diagnózami umožňuje individuální umělecké vyžití a rozvoj.“

Jedinečná osobnost, jedinečná instituce

Miloslava Soukupová v sobě spojuje pevný řád zkušeného pedagoga a citlivost nesmírně vnímavého člověka, schopného pomoci právě těm nejslabším a nejzranitelnějším. Proto je Múzická škola taková, jaká je. Ve „své“ jedinečné škole vychovala Míla Soukupová a k dalšímu studiu připravila řadu vynikajících zpěváků. Každý posluchač je pro ni výzvou k novému a tvořivému přístupu, výuku podřizuje případnému handicapu svého žáka, podrobně zkoumá hlasy svých svěřenců a pak ze svého zjištění vychází tak, aby je rozvinula. Ve své pedagogické činnosti prosazuje ideu integrace, posluchače s handicapem i bez handicapu vzájemně spojuje v nejrůznějších hudebních uskupeních. „Múzická škola není jen jakási sterilní laboratoř. Pokud by handicapovaní pracovali výhradně spolu,

stagovali by,“ vysvětluje. V minulosti několikrát vytvořili její žáci různé velké pěvecké seskupení, třeba pěvecký kvartet Melody Flush, či velmi úspěšná dueta, připomeňme například Zrcadlové sestry Nikol Kantorovou a Sandru Schwarzovou.

Nikol Kantorová trpěla vážnou kombinovanou chorobou a od malička milovala zpěv. Setkání s Mílou Soukupovou této dívce nabídlo nejen systematický rozvoj jejích pěveckých možností a talentu, ale také jí pomohlo překonávat útrapy spojené s těžkým zdravotním stavem. Nikol Kantorová pozoruhodně spojila zpěv s hrou na klavír a skládáním vlastních písní. V roce 2001 vystoupila na společném koncertu s Lucií Bílou. Soužití Nikol Kantorové s Múzickou školou a pod vedením Míly Soukupové dokazuje sílu, význam a opodstatnění pedagogického programu a metod, které pro svůj projekt Múzické školy vytvořila, uvedla v život a stále prosazuje.

Míla Soukupová své žáky programově vede k tomu, aby nezůstávali uzavřeni ve svém handicapu, objevují chuť dál studovat, a není proto nijak neobvyklé, že od zpěvu se dostávají k dalším hudebním, ale

i jiným uměleckým oborům. K přijímacím zkouškám na ostravskou konzervatoř připravila před lety Míla Soukupová Pavlu Flámovou, která se tak stala první nevidomou posluchačkou této uznávané umělecké školy a nyní studuje v Bazileji na Schole Cantorum Basiliensis ve Švýcarsku.

Za typické posluchače Míly Soukupové můžeme označit dva neopakovatelné přátele – Adama Blažka a Radovana Grubera, kteří poznali Múzickou školu ještě jako předškoláci. Adam je nevidomý, Radovan byl připoután k vozíčku a závislosti na pomoci druhých. Pravidelně spolu vystupovali a hudba se stala pevnou součástí jejich životů. Oba je spojovala vášeň k rocku a moderní muzice a třída Míly Soukupové se stala jejich útočištěm a hudební, ale i intelektuální základnou. Adam v současné době studuje na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze jazzový klavír, Radovana dodnes označuje za svého „fatálního přítele“; jejich kamarádství bylo ve škole až příslovečné, když se objevili, mohl si být každý jist, že bude legrace.

Radovan odešel v roce 2016. Jeho kamarád Adam nám o něm napsal:

It’s a Gruber thing. You wouldn’t understand...

Už Anton Pavlovič Čechov prohlásil, že objeví-li se v příběhu pistole, musí z ní být vystřeleno. Kdyby znal ruský klasik Radovana Grubera, mého, jak s oblibou říkám, fatálního přítele, znělo by toto pravidlo pravděpodobně nějak takto: „Objeví-li se v Múzické Gruber, musí si alespoň jednou z někoho vystřelit.“ Pokud pro mě někdo zosobňoval Múzickou školu, místo, kde jsem hudebně začínal, byl to právě Radovan. Jeho vtipy byly sice pro okolní svět občas ne úplně lehce pochopitelné, nicméně o to srdečněji jsme se jim smáli my, kteří jsme mohli být Rádovi, jak mu všichni v Múzické škole bez výjimky říkali, nablízku. Krásně jeho svéráznost vyjadřuje věta, kterou jsem použil v nadpise, kterou si Ráďa nechal natisknout na tričko a která v překladu znamená něco jako: „Tohle je gruberovské, to nepochopíte.“

Nevím, jestli někdo někdy bude sepisovat dějiny Múzické školy, ale bude-li tomu tak, jsem si skoro jist, že naše studentská generace do nich vstoupí jako generace gruberovská

Adam Blažek, absolvent Lidové konzervatoře a Múzické školy, v současné době studuje jazzový klavír na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze

Adam a ti druzí

Adam Blažek hraje na klavír a zpívá. Jako malý chlapec hrál na zobcovou flétnu, později se spřátelil s klavírem a začal zpívat. Pod vedením Jekatěřiny Garbové ovládl klavír tak, že v roce 2012 vystoupil s Janáčkovou filharmonií. Navázal tak na jiná úspěšná vystoupení s tímto tělesem, která se pod vedením Míly Soukupové uskutečnila v roce 2001 – tehdy se s ostravskou filharmonií představila v duetu s Petrem Baďurou (rovněž vážně postiženým chlapcem) Pavla Flámová, v té době ještě Čichoňová. V roce 2009 zazpívala s Janáčkovou filharmonií Monika Foltýnová svůj jazzově laděný program.

Posluchači Míly Soukupové a dalších pedagogů Múziké školy jsou pravidelně zváni na koncerty známých zpěváků, kteří vystupují v Ostravě – Lucie Bílé, Ewy Farne, Janka Ledeckého a dalších známých osobností. Výkony posluchačů Múziké školy ocenila Věra Špinarová na závěr koncertu Ostrava zpívá The Beatles v roce 2012. „Já musím říct, že je to pro mě velká čest,“ přiznala na závěr koncertu mezi zpěváky a hudebníky z Múziké školy a jejich přáteli, kteří se na koncertu podíleli. „Co jsem tady dneska slyšela – hluboce se

klaním. Ono se řekne Beatles, že jsou to takové melodické popěvky. Ale musím za sebe říct – Beatles jsou tak těžká muzika, právě v tom, že to zní jakoby nic... Chtěla bych smeknout, před celou organizací, protože když si uvědomíte, kolik je to práce – s aranžmá, nacvičováním... Držím těm děckám palce a děkuji!“

Učitelé a žáci

Školu dělá ředitel a pochopitelně učitelé. A také klima, které se zde podaří vytvořit učitelům a všem, kdo se na činnosti školy jakkoli podílejí. Múziká škola má naprosto jedinečný pedagogický a terapeutický tým, jehož součástí je i doc. MgA. Drahomíra Míčková. Její dřívější i současní posluchači, kteří za ní na Múzikou školu jezdí, dnes vystupují společně jako soubor Collegium cantorum. Drahomíra Míčková je člověk s mnoha zájmy, cestuje, zůstala nadšenou objevovatelkou dalších oborů; v současné době navštěvuje v Múziké škole cvičení jógy, kurzy italštiny a poetoterapii, hraje na saxofon. Je stále poetickou duší a v tomto duchu také ztvárnila svůj vztah k naší příspěvkové organizaci:

Drahomíra Míčková: Múziká škola a já

Jaro letos začalo brzy. Jdu do práce, která na mne čeká v Múziké škole, a už na chodníku potkávám maminky s dětmi, které míří do své školičky. A není to jen tak ledajaká školička, ona je totiž dopolední a ještě k tomu estetická. S údivem poslouchám rozhovor tatínka se synkem. Nerozumím ani slovo. Je mi to divné, a tak se ptám otce, jakým jazykem mluví.

„Mluvíme norsky.“

„Vy jste Nor?“

„Ano, jsme Norové.“ No, prosím, do Múziké školy chodí také cizinci. Třeba je malý Magnus potomek Vikingů, pomyslí si.

Dveře nám otevírá usměvavá paní Evička, která má zásluhu na tom, že se škola leskne jako zrcadlo. Na recepci si vyzvednu klíč a – zase úsměv. Mám to dobré – paní Šárka nebo Petra jsou vždy vstřícné a hlavně trpělivé, když mám neodbytnou potřebu vypovědět jim vše, co denně zažiju cestou do školy. Všude je světlo, slunce

proniká prostornou chodbou a já, než vyjdu po schodech, zahlédnu jako vždy v otevřených dveřích tanečního sálu židli a na ní klec s andulkou.

„Paní Evičko, proč tam je ten papoušek?“

„No, přece, aby nebyl sám!“ usmívá se spiklenecky. Nedá mi to, jdu si ho prohlédnout, vlastně už poněkolikáté. Ptáček poskakuje a štěbetá a z otevřené třídy ve školičce se ozývá štěbetání dětí.

Svou třídu nemusím odemykat, paní Liduška ví, že dnes učím od půl osmé, třída je odemčená, připravená, svěží – z otevřených oken sem proudí voňavý vzduch zvenku. (Paní Liduška má co do čistoty na starosti naše patro.) Jednu stěnu ve třídě, kde učím, tvoří okna, střídání ročních období mám jako na filmovém plátně, a teď při pohledu na pučící stromy a kouzelnou, rozkvetlou třešň se nořím do krásy probouzející se přírody.

V myšlenkách putuji do minulosti. Dům, v němž stojím, byl původně určen k demolici. Ale úplně se proměnil – jako mávnutím kouzelného proutku – v krásnou školu s moderní přístavbou.

Vzpomínám si na jeden telefonický rozhovor asi před třiceti lety. Tehdy mi moje kolegyně z Ženského komorního sboru Františka Háby pověděla, že by ráda zavedla obor terapie zpěvem. V Múziké škole, která vzešla z této ušlechtilé myšlenky, je dnes už víc než čtyřicet oborů. Miloslava Soukupová, autorka tohoto projektu, si přála, aby škola byla zpřístupněna všem, kteří mají nějaký umělecký zájem, včetně těch, kteří jsou zdravotně znevýhodnění. Aby jim co nejlépe rozuměla, rozšířila své pěvecké vzdělání z konzervatoře a kulturologické z Palackého univerzity ještě o speciální pedagogiku na téže univerzitě v Olomouci. Do školy mohou přijít všichni, kdo se chtějí naučit něco víc, mohou kreslit, cvičit, zpívat, tančit, hrát na nějaký nástroj, nebo se učit jazykům. Nikdy není nikdo odmítnut, přicházejí rodiče s dětmi, které nejsou úplně zdravé. A po nějaké době – vystupují v divadelních představeních, na předehrávkách, koncertech a vystavují výtvarné práce. Je mi už hodně let, ale mám tady kamarády, kteří se přes svůj zdravotní handicap se mnou zdraví, třeba v den, kdy se seznamují s uměním vařit.

Zuzanka po práci v kuchyni běží do houslí ke své učitelce Maruše; Saša se, jako vždy, směje na celé kolo a volá: „To je hrůza!“, a tím si obě připomeneme úlohu, kterou jsme měly před několika lety na táboře. Potápěla se s námi pomyslná loď a my jsme volaly o pomoc. Tábor tady mají každý rok v červnu, je mezinárodní, pan doktor Černý pro něj vymyslel název Struželka. Program týdenního pobytu je promyšlený do detailu, vyplňuje ho zábavná činnost v několika oborech a vyústí vždy v závěrečné představení, v němž mají roli všichni zúčastnění. Upřímně se obdivuji lidem, kteří se věnují jiným, pomáhají jim a učí je najít radost třeba ze zpěvu, ze hry na housle či jiný nástroj, z kreslení anebo přípravy něčeho dobrého k mlsání.

Od maminky nevidomého Adama vím, že nebýt této školy, seděl by u počítače. Adam, dnes už excelentní absolvent gymnázia, studuje klavír na Ježkově konzervatoři v Praze. A díky své houževnatosti vyniká ve znalosti jazyků a kromě jiného uvažuje o studiu v zahraničí. Je skromný, samostatně cestuje vlakem z Ostravy do Prahy. Je obdivuhodný... Jiní, i když se pohybují na vozíku, mají možnost projevit svoje city třeba pod vedením tanečního mistra... Nevidomé Adélce je už víc než třicet let, do školy chodí v krásných šatech, pečlivě učená a upravená. Mám od ní překrásnou misku, kterou vyrobila v dílně výtvarné výchovy... Moje vzpomínání nemá konce. Napadá mě, že kdyby lidé věděli, jaká je v Ostravě škola, tak by určitě spadla. Protože už teď praská ve švech. Myslíte, že mám možnost nahradit žákům výuku, když nemohou přijít? Leda tak ve školní kuchyňce. Přes stěnu slychám, jak do bicích nástrojů buší i děvčata. Někdy tak, že se s žáky neslyším.

Lidová konzervatoř a Múžická škola tvoří jako jediné instituce svého druhu v naší zemi unikát. Je to velká, velkorysá zvláštnost. Ale zájem nepřichází sám od sebe. Prostředí, do kterého žáci přicházejí, je vtahuje, stává se jim potřebou. Už jsem ve svém životě opustila několik škol. V sedmdesátých letech minulého století jsem také učila na gymnáziu v Bohumíně. Odejít tenkrát z té školy bylo těžké, učitelský kolektiv byl úžasný. A žáci se se mnou zdraví dodnes, už je jim víc než padesát let. Dnes mě moje bývalá kolegyně provází v Múžické poetoterapii... Jsem tu šťastná – se svými žáky i spolužáky. Až odejdu z této školy, bude to, myslím si, jistojistá životní ztráta. Víte, pojmy jako svoboda, laskavost, vstřícnost, pochopení, bývaly pro mne na pracovišti vzácným zbožím.

„Jé, vy jste tady?“ Do dveří nahlíží Verunka, vedoucí Múžické školy.
„Ano a je to krásné.“ V jejích očích vidím netajený údiv. Je laskavá, přišla za mnou do třídy vyřídit úřední záležitost. Později jí vysvětlím, co mi v minulé hodině prošlo hlavou.

Ve větvích nádherné lípy za oknem poskakují ptáci, štěbetají a sdělují světu svou radost a lásku k životu. Je přece jaro, čas lásky. A my si ho v naší škole můžeme dovolit vnímat. Nikdo, vážně nikdo, nám to nezakazuje.

(Květen 2017)

Doc. MgA. Drahomíra Mířková, hlasová pedagožka, vyučuje zpěv v Múžické škole

Skvělý muzikant, vynikající pedagog a kamarád

Mikuláš Ďurko učí v Múžické škole všechny flétny kromě příčné, ale také klávesy, harmoniky, klarinety, saxofony a notopis nevidomých, a když je třeba, tak i Braillovo písmo. V současné době má ve své třídě osm dětí s různou formou autismu, dvě s kombinací nevidomý s autistickou poruchou. Pro učitele je to určitě nesmírně náročné.

„V případě autistických dětí jde vlastně o muzikoterapii,“ upřesňuje s úsměvem. Zeptáte-li se ho na jeho učitelské záměry, odpoví vám jako většina pedagogického sboru: „Chci především naučit děti lásce k hudbě, jinými slovy – nejsou jen věci, které musím dělat, ale i ty, které – v uvozovkách – mohu. V životě jsou věci povinné a věci, které dělám pro radost, dobrovolně. Člověk si může stanovit určitý cíl a toho pak chce dosáhnout, i když vlastně vůbec nemusí.“

Mikuláš Ďurko mluví o svých úspěších velmi skromně. „Otázka zní, co je vlastně úspěch,“ říká. „Učím už dvacet sedm let a na konzervatoř jsem připravil vlastně jen sedm mladých lidí. Ale to není mým základním cílem, já nejsem ´továrna na umělce´, nejde mi o výkon ale o vztah, o lásku k hudbě, k nástroji. My tady svoje žáky naučíme praxi – aby si jednou, v dospělosti, dokázali zahrát a aby z toho měli radost. Aby je to nejen hudebně, ale i emocionálně obohacovalo i dávno potom, co se naše cesty rozejdou. Na druhou stranu – mnohdy je každý den pedagogický úspěch. Kdybych to už nezažil mnohokrát, řekl bych, že je to tak trochu zázrak.“ A pak jen naznačí úskalí práce s postiženým žákem: „Nevidomý autista hraje nejdřív každou rukou zvlášť, a někdy to trvá i dost dlouho. A najednou – ze dne na den – se něco změní a od toho okamžiku hraje oběma rukama. Jako by něco vstřebal, spojil a nějak sám v sobě propojil. A o to jde – najít tenhle zlom.“

O tom, že k takové výuce je nezbytná obrovská trpělivost, Mikuláš Ďurko nemluví. Raději připomene význam spolupráce s rodiči. „V případě kombinovaného handicapu je spolupráce s rodiči naprosto nezbytná,“ připomíná. „Někdy stačí, když použijete slovo nebo výraz, které postižený žák nezná, a nehnete se z místa. Informovaný rodič vám pak může pomoci najít, kde je problém.“

Mikuláš Ďurko je součástí Lidové konzervatoře od počátků Múžické školy, tedy od roku 1991. „Musím říci, že mne za těch více než 25 let mnozí posluchači těší,“ vzpomíná. „Těší mne, že Tomáš

Zetek, kterého jsem učil, dnes učí saxofony a zobcové flétny se mnou.

Těší mne, že Martin Chodúr je stále velkým přítelem naší školy a přes svoje časové zaneprázdnění nám nikdy neodřekl vystoupení, vždy si s námi rád zazpívá. Moc mne těší, že ke mně chodí děti mých žáků, to beru jako vyznamenání.“ Mezi jeho posluchači je jeden nevidomý autista, který u něj studuje 17 let. „Tak trochu jsem se stal součástí jeho rodiny, naše životy se spojují a prolínají. A to je taky moc krásné,“ uzavírá Mikuláš Ďurko.

Křišťálový kamínek za náročnou a úspěšnou práci

Lidé, kteří znají Múžickou školu a znají Marii Helebrandovou, vědí, že obojí jednoduše patří k sobě – škola k Maruše (neboť tak ji tu všichni oslovují) a Maruška ke škole, a to od samého počátku. V Múžické škole pracuje jako speciální pedagog.

„Nedá se říci, že učím jeden obor,“ říká. „Spíše učím handicapované děti, mládež a dospělě tomu, co zrovna potřebují. A tak s žáky zpívám, hraji na různé hudební nástroje, kreslím, vyrábím, učím je mluvit, ale učím i literární výchovu a angličtinu, nevidomé učím prostorovou orientaci a chůzi s bílou holí, zkrátka – co je třeba.“ Její žáci mají nejrůznější diagnózy – mentální retardaci, dětskou mozkovou obrnu, Downův syndrom, autismus, Aspergerův syndrom, hydrocefalus. Mezi jejími žáky jsou nevidomí, vozíčkáři, ale i děti a dospělí s psychiatrickými problémy. Pro mentálně postižené dospělé s kombinovanými vadami založila dvě možnosti kolektivního setkávání a společných činností – dívčí klub Divoženky a Devítku, v níž mohou strávit dvakrát týdně celé dopoledne.

„Snažím se rozvíjet své žáky podle jejich schopností, jejich diagnózy, věku a také jejich momentální

nálady,“ vysvětluje. „Snažím se o veselé hodiny a příjemnou atmosféru, chci, aby to žáky bavilo a aby se na další hodinu těšili. Každý z mých žáků má jiný věk a jinou diagnózu.“

Přes komplikované životní situace se žáci Marie Helebrandové účastní soutěží a jsou na nich oceňováni, vystupují na školních i mimoškolních koncertech a přehlídkách. „Někteří mají příliš velký handicap a jsme rádi, že se spolu s námi zúčastní třídních besídek dvakrát v roce. Každý žák má svůj specifický osud, životní příběh. Každý má jiné možnosti a jiné rodinné zázemí – od velmi aktivní podpory dítěte až po naprostý nezájem.“ Své žáky vede vedle umění také k poznávání a ochraně přírody, ptáků a zvířat, k zájmu o zlepšování životního prostředí. „Má práce je různorodá a neustále se proměňuje, musím stále přemýšlet, jakým způsobem u svých žáků něco zlepšit nebo kudy na to jít. A to všechno mě stále hodně baví a zajímá.“

V roce 2014 udělila Marii Helebrandové Asociace Trigon při Evropských dnech handicapu v Ostravě cenu Křišťálový kamínek za práci s handicapovanými.

Od keramiky přes tanec až k výuce zpěvu

Patří k těm, kdo se v Múzické škole obrazně řečeno téměř narodili. A pak zde strávila většinu života a žije a pracuje zde dodnes. Terezku Vašutovou sem přivedli rodiče zhruba ve čtyřech letech. Její otec, známý ostravský hudebník, správně odhadl, že jeho hudebně nadané dcerce tady bude dobře. „Dělala jsem tady snad všechno – výtvarku, keramiku, tanec. Asi v osmi letech jsem společně se svou o tři roky mladší sestrou začala chodit na zpěv,“ vzpomíná Tereza Vašutová, která dnes na Lidové konzervatoři i v Múzické škole zpěv také vyučuje. Dodává, že začátky vůbec nebyly lehké, dokonce na nějaký čas se zpěvem přestala. „Ale asi jsem byla urputná, a tak jsem se ke zpěvu zase vrátila,“ směje se dnes. „Dalo to určitě spoustu práce řadě lidí, včetně mě.“

Tereza poté absolvovala Lidovou konzervatoř a po pár letech, kdy se snažila žít mimo uměleckou sféru, se vrátila do Múzické školy. „Paní ředitelka mi nabízela, že bych mohla začít učit zpěv, ale netroufala jsem si. Připadalo mi to naprosto nemístné. A tak jsem vlastně ztratila dva roky v docela děsném zaměstnání. Až mi jednou zavolali kamarádi z jedné kapely a ptali se mne, jestli neznám někoho, kdo by jejich zpěvák dostal někam dál. A tehdy – ani nevím, jak – ze mne vypadlo, že bych to tedy zkusila. A po první odučené hodině jsme měla jasno, že tohle je asi to, čemu bych se měla věnovat, a konečně přestat ztrácet čas. Dnes učím na obou školách popový a rockový zpěv a je mi tu moc dobře. Je to skutečně součást mého života.“

Tereza Vašutová připomíná známou věc – důležitý je učitel, který vás zaujme a podchytí váš zájem. V jejím případě to byla Míla Soukupová. „Je to až neuvěřitelné, jak vás chytí. A dostane z vás, co je třeba, i kdyby to vypadalo, že z vás nemůže být nic,“ říká. Dnes právě zásluhou Míly Soukupové může předávat pěvecké zkušenosti dál. A úspěšně. „Snažím se o základní ideu naší školy, aby žáci měli

ze svého snažení radost, ale aby stále postupovali dál. V tom zas nejsem žádná měkkota. Ale přesto je vedu k tomu, aby si užívali, když se octnou na pódiu, nebáli se a aby ze sebe dokázali při vystoupení vymačkat emoci, ať už kladnou nebo zápornou, protože když se to podaří, tak to má až osvobozující účinek.“

O svých posluchačích mluví Tereza Vašutová s velkou láskou. „Jsou to vlastně všechno moje děti, a jako každá maminka zamáčkne slzičku při vystoupení svého dítěte, já vlastně zamačkávám slzy u každého z nich, když máme společný koncert. A to je radost, kterou dostávám jaksí nazpět, jsou skvělí. A někdy mne překvapí i při hodině, třeba když se najednou podaří něco, co ještě před týdnem nešlo,“ usmívá se. „Nevěřila bych tomu, kdybych to sama nezažila, ale hudba a zpěv vás naučí naslouchat sám sobě, neotevívá to jen možnosti vašeho hlasu, ale učí nás to víc vnímat nás samotné.“

Tereza Vašutová sama ráda vystupuje a s nadšením mluví o společných školních koncertech. Za zcela mimořádný považuje koncert Ostrava zpívá Beatles, který se v premiéře odehrál v Divadle loutek v roce 2012. „Ten koncert byl báječný a já si při přípravách i při koncertu mohla připomenout staré časy. Úžasná byla základní myšlenka Jaromíra Kračmera, který to vymyslel, senzační byla práce a spolupráce před koncertem, bylo to skvělé. A bylo na tom vidět, jak je při tom všem důležitý určitý perfekcionismus ze strany vedení, tedy paní ředitelky Soukupové i Jaromíra Kračmera, a také potřeba být perfektní ze strany účinkujících. To vše dohromady vedlo k úžasnému výsledku. Ocenili ho všichni přítomní profesionální herci i hudebníci. Dodnes si nejvíc ceníme slov paní Špinarové, která vystoupila spolu s námi. Takových příležitostí a koncertů bylo víc, ale na tenhle se nedá zapomenout,“ připomíná Tereza Vašutová.

Veronika Weiserová: Bylo nebylo...

Bylo – nebylo, před pěknou řádkou let nastoupila jedna studentka Střední pedagogické školy v Krnově na souvislou pedagogickou praxi do Múzické školy v Ostravě-Mariánských Horách. Bylo jí sladkých sedmáct let, byla dychtivá po práci s dětmi, po informacích a samostatné pedagogické práci. O pestré škále možností a vjemů, kterou jí Múzická škola jednou nabídne, nad čím vším teprve bude žasnout, ani netušila.

Když vzpomíná na první setkání s paní ředitelkou, s pedagogy a jejich žáky, na obory, které Múzická škola nabízí, uvědomuje si, jak již tehdy byla ohromena tvůrčí a pedagogickou svobodou, nevídanými vzdělávacími možnostmi a originálním přístupem k žákům – handicapovaným i zdravým. S velikým zaujetím obcházela jednu třídu po druhé, hltila jednotlivé obory a pedagogy, obdivovala jejich zájem, nadšení a zároveň vnímala klid a pohodu, která se školou nesla. To nebylo jinde samozřejmé!

Dychtivá studentka začínala sbírat zkušenosti, nejprve ve třídách Dopolodní estetické školičky, kde později, po ukončení studií, začala samostatně vyučovat. Získávala také zkušenosti v administrativě, stala se asistentkou ředitelky a dnes je vedoucí Múzické školy. To vše jí nabídla tato krásná škola, která se neustále vyvíjí, rozšiřuje a která obohacuje životy stovkám žáků a jejich rodičům.

Říká se – za vším hledej ženu a Múzická škola jednu takovou výjimečnou má: tou je její zakladatelka, která této neobyčejné instituci vdechla život, a tím zahájila a rozvinula na území města Ostravy opravdovou uměleckou integraci v praxi. Laskavá, empatická a vytrvalá. Taková je paní ředitelka a taková je i Múzická škola. Otevřená všem potřebným, hledajícím a dychtícím po umění.

Ta studentka je vděčná a hrdá, že se stala součástí této báječné instituce a nalezla přátelství v řadách posluchačů i pedagogického sboru.

Bylo a je mi ctí a přeji Lidové konzervatoři a Múzické škole hodně sil a dalších úspěchů!

Veronika Weiserová, vedoucí Múzické školy

Náš vnuk Martin se narodil předčasně. Následovalo období plné zdravotních komplikací: opakované operace, opakované anestézie, opakované bolesti. Na tak malého človíčka to byla obrovská zátěž. S nástrahami osudu Martin bojoval statečně. Přes veškerou snahu jej životem provází kombinovaný handicap a Martin, dnes již dospělý, potřebuje pomoc jiných a jeho možnosti jsou omezené.

Náš Martin ale dostal do vínku i dar. Dar pěkného hlasu a lásky k hudbě. Zkoušel hrát na několik hudebních nástrojů, ale nebylo to ono. S přesvědčením, že dar musí být rozvíjen – nejlépe pod odborným dohledem – jsme hledali hudební školu, kterou mohou navštěvovat i handicapovaní. Tato škola je v Ostravě-Mariánských Horách a jmenuje se Múžická škola. Sídílí v krásné budově, plné hudby, zpěvu i tance, dětí i dospělých, zdravých i handicapovaných. A to nejdůležitější jsou učitelé, odborně erudovaní, ochotní a schopní pomáhat těm, kteří se chtějí učit. Obdivuji, jakou mají empatii, vstřícnost, trpělivost, jak umí svoje žáky motivovat, jak dokážou vystihnout, která píseň je pro jejich žáky vhodná. Těším se na úterý, kdy doprovázím našeho Martina na hodinu zpěvu. Školu spolu navštěvujeme šest let a za tu dobu nám přinesla mnoho radostných chvil. Někdy i trochu obav, zda přidělený úkol Martin zvládne, a když přijde radost z vydařené práce, dostaví se vlna štěstí: Martin jenom září, rozkvetne, je šťastný a my s ním. Největší radost jsme měli loni, kdy se zúčastnil soutěže amatérských zpěváků O cenu Leoše Janáčka a ve své kategorii se umístil ve zlatém pásmu s písní Pan Buh vam zaplať v úpravě Leoše Janáčka. Jsem velmi ráda, že tato možnost celoživotního vzdělávání i pro handicapované v Ostravě existuje, že je jim dopřáno prožívat chvílky štěstí a že obohacuje jejich život. Proto všem, kteří se o tuto možnost zasloužili, moc děkuji.

A. Fojtková, babička Martina Schindlera, posluchače Múžické školy

Do Múžické školy doprovázíme naši Zuzku pravidelně již 15 let. Prvních 10 let byly hodiny zpěvu a hry na hudební nástroje jen doplňkovou zájmovou aktivitou k jejímu základnímu vzdělávání. Teď už je Zuza dospělá a v návštěvách Múžické školy postupně nachází smysl svého života. Tráví tady až 20 hodin týdně, ať už při individuální výuce nebo při kolektivních aktivitách. Práce s pedagogy jí výrazně pomáhá při udržování znalostí a dovedností získaných v průběhu povinné školní docházky, pobyt v kolektivu vrstevníků ji učí sociálnímu chování a každá prezentace jejich dovedností na veřejnosti je pro ni odměnou a zároveň motivací pro další práci. Jsme vděční všem pedagogům Múžické školy za profesionalitu, vstřícnost a nesmírnou trpělivost, s jakou se Zuzce věnují a umožňují jí tak prožívat aktivní, smysluplné a radostné mládí. Děkujeme a do dalších let přejeme Múžické škole mnoho úspěšných a spokojených žáků.

Kučerovi, rodiče Zuzanky Kučerové, posluchačky Múžické školy

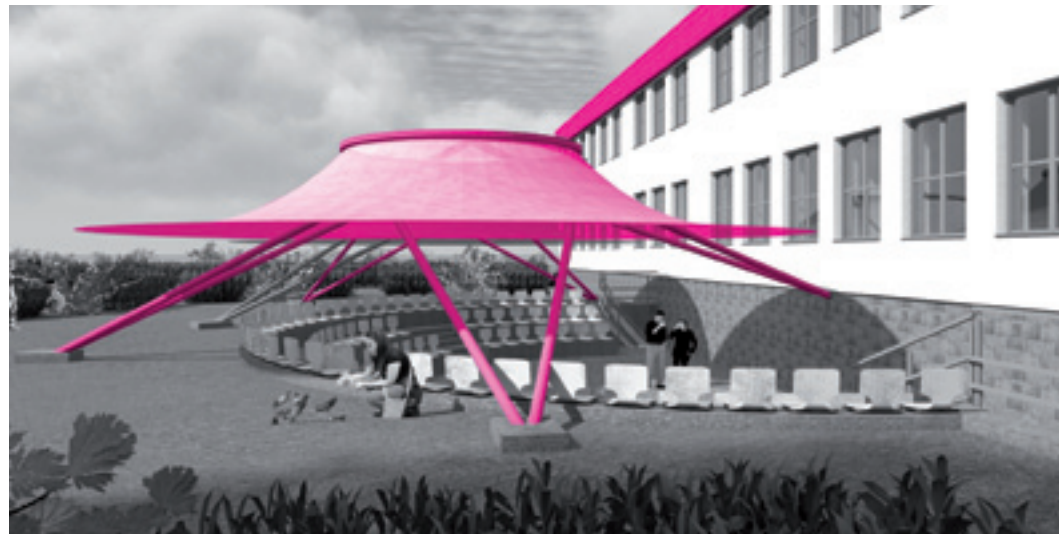
Budoucnost? Už teď ji připravujeme

Lidová konzervatoř a Múziká škola patří již k pevným součástem kulturního i vzdělávacího systému v Ostravě. A jak se rozšiřuje jejich program, roste počet posluchačů, stávající kapacity přestávají stačit. A tak hledáme a připravujeme budoucnost a s ní spojený nový program pro naši instituci. Nazvali jsme jej Skořápka a měl by se stát městským centrem uměleckých terapií. Jde tedy již o třetí projekt, který vytvořila ředitelka stávající organizace Miloslava Soukupová.

„Najít smysluplný program pro život handicapovaných, program rozvoje ve všech možných oblastech a přispět nepřímo k jejich léčbě – to je základní cíl našeho nového programu,“ vysvětluje. „Svým charakterem je toto kombinované centrum uměleckých terapií těžko zařaditelné do normativní struktury, protože jeho svébytná umělecká působnost se opírá o činnost zájmovou, avšak s vysokými pedagogickými nároky. Zde se umělecké hodnoty posouvají se zvláštním ohledem na zdravotní stav k cílům terapeutickým.“

Vznikem Městského centra uměleckých terapií Skořápka by se na území města a širšího ostravského regionu naplnil unikátní integrační, umělecký, terapeutický a sociální program pro handicapované. „Své argumenty opírám o vlastní zkušenosti a poznatky, které reflektují aktuální stav věci,“ dodává autorka nového projektu. „A objektivně posouzeno, jedná se o dlouhým časem ověřený kulturní počin v životě našeho města: Múziká škola za dvacet pět let vypracovala vlastní metodiku práce se svými žáky – handicapovanými i zdravými. Stali jsme se objeviteli a vychovateli talentů, a to z řad žáků malých i dospělých, zdravých i handicapovaných.“

Projekt Městského centra uměleckých terapií je projevem humanity v praxi a projevem úcty člověka k člověku. „Hledáme cestu od srdce k srdci, od duše k duši a jsme přesvědčeni, že Skořápka se může stát skutkem rychle a zdárně, pokud najde potřebnou podporu,“ věří Miloslava Soukupová.

Plánovaný program Městského centra uměleckých terapií

- arteterapie
- ergoterapie
- muzikoterapie
- terapie rytmem a zvukem
- hra na zobcovou flétnu pro děti a mládež s astmatem
- zpěvoterapie balbutiků
- logopedie
- Zdravý hlas (Vox sana)
- výuka notopisu nevidomých
- sociální komunikace pro zrakově postižené
- taneční terapie
- léčebný tělocvik
- jóga pro zdravá záda
- funkční zdravotní cvičení
- psychoterapie
- Klub Skořápka pro mládež a dospělé s mentální retardací
- Klub tvořivých seniorů

Jsme tu pro vás, vaše zájmy a přání

V jubilejním roce 2017 nabízí Lidová konzervatoř a Múziká škola Ostravanům 57 oborů, které vyučuje 88 interních a externích zaměstnanců:

Lidová konzervatoř

Hudební obory

- strunné nástroje – housle, viola, violoncello, klasická kytara, ukulele
- klávesové nástroje – klavír, akordeon, varhany
- dechové nástroje – příčná a zobcová flétna, trubka, saxofon
- bicí nástroje
- sólový a komorní zpěv
- skladba, dirigování, sbormistrovství
- hudebně-teoretické předměty
- oddělení jazzu a populární hudby – basová kytara, akustická a elektrická kytara, jazzový klavír, saxofon, jazzový, popový a rockový zpěv

Taneční obor

- lidový tanec pro děti

Literárně-dramatické obory

- dramatický obor
- pantomima
- kurz režie pro amatérské divadelníky
- technika mluveného projevu
- tvůrčí psaní
- mediální komunikace

Výtvarné obory

- kresba, malba
- olejomalba
- textilní a oděvní tvorba
- grafická tvorba, kresba, malba
- volná tvorba
- modelování, keramika

- výroba originálních šperků a bižuterie
- Malý výtvarník

Výtvarná fotografie

- výtvarná fotografie
- kurz Začínáme s digitální zrcadlovkou
- kurz Tvoříme portrétní fotografii
- kurz Fotografujeme architekturu

Múziká škola

Hudební obory

- sólový zpěv všech žánrů
- hra na hudební a rytmické nástroje
- hudební teorie

Tanečně-pohybové obory

- cvičení rodičů s dětmi
- pohybová cvičení pro předškolní děti
- taneční kroužek dětí mladšího školního věku
- taneční výchova pro pokročilé

Výtvarné obory

- výtvarná výchova pro začátečníky i pokročilé
- modelování a keramika

Literárně-dramatické obory

- dramatická výchova a základy herectví
- hudební divadlo
- Divadlo z jednoho hrnce
- tvůrčí psaní a základy mediální komunikace

Jazykové obory

- Anglicky (nejen) s Beatles!
- itaština

Dopolední estetická školička

Terapeutické obory

- arteterapie
- arteterapie – léčba uměním
- taneční terapie
- Devítka
- Divoženky
- Kulinaření s Eli
- poetoterapie
- ergoterapie
- psychoterapie
- muzikoterapie
- notopis nevidomých
- hra na zobcovou flétnu pro děti a mládež s astmatem
- Jóga pro zdravá záda
- funkční zdravotní cvičení
- léčebný tělocvik

Vedení Lidové konzervatoře a Múzické školy v roce 2017

Mgr. Miloslava Soukupová
ředitelka Lidové konzervatoře a Múzické školy

Mgr. Dana Havlenová
statutární zástupkyně ředitelky,
vedoucí Lidové konzervatoře

Ing. Ivana Litnerová
vedoucí ekonomka, personalistka

Bc. Veronika Weiserová
vedoucí Múzické školy

Hospodářsko – správní zaměstnanci

Johana Andilová
asistentka ředitelky, pracovnice pro studijní
záležitosti

Ing. Kateřina Theuerová
asistentka ředitelky, pracovnice pro studijní
záležitosti

Denisa Machotková
účetní a referentka majetkové správy

Alena Vyskočilová
asistentka vedení školy, správkyňe budovy
(Wattova ulice)

Bc. Šárka Dioková
administrativní a spisová referentka
pro Múzickou školu

Ing. Petra Uhrová
administrativní a spisová referentka
pro Múzickou školu

Jiří Malec
údržba (Wattova a Kosmova ulice)

Zbyněk Losert
správce budovy (Kosmova ulice)

Martin Soukup
správce budovy (Nivnická ulice)

Lenka Nytrová
úklid (Wattova ulice)

Alena Richterová
úklid (Kosmova ulice)

Ludmila Krhutová
úklid (Nivnická ulice)

Eva Přenosilová
úklid (Nivnická ulice)

Pedagogický tým Lidové konzervatoře v roce 2017

Hudební obory

Kateřina Barteková
klavír, korepetice

Ludmila Benešová
klavír, korepetice

Jiří Čech
dějiny hudby, hudební teorie, hra na varhany

Radim Čudejko
kytara

Zuzana Fišerová
sólový a komorní zpěv

Josef Fryščák
sólový zpěv

Barbora Habustová
sólový a komorní zpěv

Pavel Helebrand
komponování, aranžmá, nahrávání a mix hudby

Věra Juránková
příčná a zobcová flétna

Andrea Jurčíková
sólový a komorní zpěv

Petr Kabil
trubka

Monika Kanioková
sólový zpěv

Libuše Klusová
sólový zpěv

Jan Kavka
jazzový klavír

Alžběta Kolářová
housle, viola, komorní a orchestrální hra

Ilona Kučerová
violoncello

Klára Krejčí-Curylová
sólový zpěv

Pavla Kukalová
korepetice

Jan Kyjovský
akustická a elektrická kytara, ukulele

Markéta Macháčová
zobcová flétna

Františka Machalíčková
akordeon

Eva Měchová
klavír, korepetice

Lukáš Mužík
basová kytara, hudební teorie oddělení jazzu
a populární hudby

Zdeněk Pěček
klavír, korepetice

Vladislav Petrášek
klasická kytara, akustická a elektrická kytara, ukulele

Jiří Pohanka
saxofon

Aleš Rybka
varhany

Anežka Říhová
korepetice tanečního oboru

Daniela Sedláčková
jazzový zpěv

Edvard Schiffauer
skladba

Miloslava Soukupová
sólový zpěv, komorní zpěv, popový a rockový zpěv

Jan Spisar
sbormistrovství

Kateřina Šmídová
korepetice

Lukáš Švajda
kontrabas

Milan Vilč
jazzový klavír, obligátní jazzový klavír

Dalimil Závacký
bicí nástroje, souborová hra

Pavel Vítek
housle a viola, komorní hra, hra v nástrojovém seskupení

Výtvarné obory

Pavla Titorová
ateliér kresby, malby a olejomalby

Jana Smékalová
ateliér textilní a oděvní tvorby, grafiky

Jana Veselá
Malý výtvarník, ateliér modelování a keramiky, volná tvorba, výroba originálních šperků a bižuterie

Výtvarná fotografie

Jiří Žižka
výtvarná fotografie

Literárně-dramatické obory

Eva Polzerová
pohybová a herecká průprava, jevištní pohyb, jevištní mluva, improvizace a komunikace

Václav Klemens
divadelní režie

Lubomír Ivánek
technika mluveného projevu, přednes

Dana Havlenová
tvůrčí psaní, mediální komunikace

Taneční obory

Kateřina Macečková
taneční obory

Hana Kučová
korepetice tanečního oboru

Pedagogický a terapeutický tým Múzické školy v roce 2017

Hudební obory

Mária Belanová
hra na příčnou a zobcovou flétnu

Juraj Čiernik
sólový zpěv, hudební divadlo

Ondřej Dlouhý
akustická a elektrická kytara

Mikuláš Ďurko
hra na akordeon, keyboard, zobcovou flétnu, klari-
net, saxofon, notopis nevidomých, Braillovo písmo

Zuzana Fišerová
sólový a komorní zpěv

Vladimír Galusek
hra na akustickou a elektrickou kytaru,
hudební soubory

Jekatěrina Garbova
hra na klavír

Barbora Habustová
sólový a komorní zpěv

Pavel Helebrand
hudební kompozice, inscenátor autorských
hudebně-dramatických projektů

Marie Helebrandová
výuka hudební výchovy dětí předškolního věku
a dětí a mládeže se zdravotním postižením

Martin Hýl
klavírní korepetice

Monika Kanioková
sólový zpěv

Ivan Kraina
hra na foukací harmoniku

Jaromír Kračmer
korepetice, harmonizace a klavírní improvizace

Eva Krňávková
sólový zpěv, hra na zobcovou flétnu

Drahomíra Míčková
sólový zpěv, operní zpěv

Lucie Možná
hra na keyboard, zobcovou flétnu, klarinet, saxofon,
hudební nauka, dirigování

Vladislav Petrášek
klasická kytara, akustická a elektrická kytara,
ukulele

Jana Polášková
hra na zobcovou flétnu, komorní hra, hudební
výchova nejmenších

Vladislav Rybka
hra na bicí nástroje

Miloslava Soukupová
sólový zpěv, komorní zpěv, zpěvoterapie balbutiků

Jakub Šotkovský
klavírní korepetice

Irina Vančická
hra na klavír, keyboard

Igor Vašut
hra na bicí nástroje a keyboard

Tereza Vašutová – Horáková
sólový zpěv, popový zpěv

Miroslava Vavrušová
sólový zpěv, hudební divadlo

Tomáš Zetek
hra na zobcovou flétnu a saxofon

Výtvarné obory

Zuzana Horkelová
keramika, výuka točení na hrnčářském kruhu

Literárně-dramatické obory

Hana Prymusová
základy herectví, dramatická výchova

Irena Petrášková
Divadlo z jednoho hrnce

Dana Havlenová
tvůrčí psaní, mediální komunikace

Taneční obory

Jana Helebrandová
výuka dětí předškolního věku, taneční výchova

Petra Šustková-Patočková
výuka dětí předškolního věku, pohybová výchova, rehabilitační tělocvik

Svatopluk Vavruša
balet, tanec

Dlouhodobý projekt Eia Gaia!

Pavel Helebrand

Estetická výchova předškolních dětí

Jana Helebrandová
výuka dětí předškolního věku, taneční výchova

Marie Helebrandová
výuka dětí předškolního věku, hudební výchova

Eliana Macháčková
výuka dětí předškolního věku, prodloužená školička, cvičení rodičů s dětmi, Kulinaření s Eli

Lenka Přecechtělová
výuka dětí předškolního věku

Petra Šustková-Patočková
výuka dětí předškolního věku, pohybová výchova, rehabilitační tělocvik

Veronika Weiserová
pedagog pro obory Dopolodní estetické školičky

Terapeutické obory

Bc. Marie Helebradová
ergoterapie, prostorová orientace nevidomých

Maria Hlavinková
psychoterapie

Iva Kopečná
jóga, funkční zdravotní cvičení

Martina Schönwälderová
arteterapie – léčba uměním

Marie Vilišová
poetoterapie

Jazykové obory

Jaromír Návrat
angličtina

Obsah

Kouzelná dáma v nejlepších letech	3
Mezníky historie Lidové konzervatoře a Múzické školy	4
Vedoucí pracovníci a ředitelé Lidové konzervatoře 1957–2017	5
Pozdravy představitelů města	7
Vážení čtenáři, přátelé a příznivci, vítáme Vás!	8
Šedesát let bouřlivé a nejisté historie	12
Lidová konzervatoř v novém tisíciletí	20
Hudební obor aneb Hledání cest a možností	26
Přívětivá cesta k lidovému tanci	34
Na počátku bývá slovo. A pak třeba dramatická etuda	38
Fantazie, hledání cest k sobě, radost z výtvarného projevu	52
Fotografie jako projev duše	68
Múzická škola – úchvatná mladší sestra Lidové konzervatoře	80
Budoucnost? Už teď ji připravujeme	90
Jsme tu pro vás, vaše zájmy a přání	92

Rouzelná dáma v nejlepších letech

Šedesát let Lidové konzervatoře v Ostravě

Připravil tým pracovníků Lidové konzervatoře a Múzické školy, p. o.
Graficky zpracoval Martin Fabián Rusek, www.mfrusek.cz
Fotografie a reprodukce – Werner Ullmann, Jiří Žižka, Petr Lukáč, Jan Trtílek
a posluchači výtvarné fotografie na Lidové konzervatoři
Vytiskla Tiskárna Schenk, s. r. o., Mariánskohorská 411/12, Ostrava-Přívoz

Vydala Lidová konzervatoř a Múzická škola, p. o., v roce 2017
díky dotaci statutárního města Ostravy

www.lko.cz